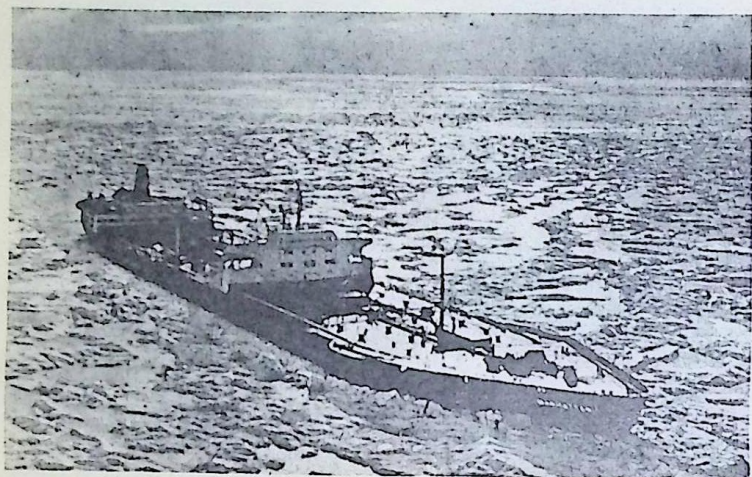

Proletarer i alle lande, forén jer!

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister 4/75 1.kr. 6.årgang

KRISEN I
VÆRFTS
INDUSTRIEN

Fjordene langs Skandinaviens kyster fyldes i dag med mængder af tankskibe. I verdens store havnebyer er skibene lagt op ved de kajer, som kommer stadig sjældnere i brug. Rederne har svært ved at finde oplægningspladser nok til al den tonnage, som de vil stoppe i mølposen. I Den Persiske Bugt ligger der derfor tankskibe i lange rækker og venter på profitable fragter eller på at få tildelt en oplagsplads, så mandskabet kan blive afmønstret. De tankskibe, som i dag har fragter, sejler med stærkt reduceret fart for at spare på udgifterne til brændsel og derved mindske tabene. Denne udvikling inden for søfarten har på en gang kastet verdens værfter ud i en alvorlig krise. Nye ordrebestillinger er stoppet brat. I stedet må værfterne verden over se i øjnene, at rederne afbestiller tidligere tegnede kontrakter. Det er svært at angive præcise tal, men man skønner at disse afbestillinger når op mod 40 millioner tons. Tallene vokser hver uge.

HVAD ER BAGGRUNDEN FOR DENNE PLUDSELIGE KRISE?

For to år siden var der stor efterspørgsel på tankskibe i verden. Den daværende tankflåde var ikke tilstrækkelig til at fragte al den olie, som blev efterspurg. Fragtpriserne steg og steg, og rederne hentede kæmpeprofitter hjem på deres skibe. Andre kapitalister skulede misundeligt til disse enorme gevinster og besluttede sig til at give sig i lag med rederbranchen, samtidig med, at de daværende rederne besluttede sig til at bestille så megen tanktonnage, som man kunne hos værfterne rundt om i verden. Utrolige mængder tanktonnage blev skrevet ind i ordre-bøgerne, og for at klare dette pres, blev der

også bygget adskillige nye værfter.

Nogle tal kan belyse det. Alene i 1973 bestiltes nye tankskibe, der svarede til 50% af den nuværende flåde. Udtrykt på en anden måde: I dag findes der lige så megen tanktonnage i nybygningsordre, som den samlede tankflåde udgjorde i 1972! Under OECD regner man med at værfternes byggekapacitet over hele verden er steget med 25% alene i 1974! Den krise indenfor søfarten og dermed værfterne, der går verden over viser så tydeligt som noget, planløsheden i den kapitalistiske økonomi. Hvor urimeligt det end lyder, så ligger grunden til, at nu også værftsarbejderne trues af en utryk fremtid i, at netop disse arbejdere har bygget for mange skibe! Det vi oplever idag er med andre ord en overproduktionskrise.

DANSKE VÆRFTER RAMES OGSÅ.

De danske værfter, der producerer tankskibe går heller ikke ram forbi. Odense Stålskibsværft har for ganske nylig annulleret flere ordre på maskiner og udrustning til tankskibe. Lindøværftet - som har specialiseret sig i bygning af supertankere - kan ikke indhente flere ordre og selv om den nuværende tankproduktion efter sigende skulle række til 1978, har ledelsen allerede planer om at omstille produktionen enten til mindre tankskibe eller til en ny type fragtskibe.

Denne skærpede situation smitter også af på de værfter, der bygger fragtskibe. Den generelle overproduktionskrise, der har ramt hele den kapitalistiske verden rammer også værftsindustrien, med dertil hørende lukninger, indskrænkninger og afskedigelser.

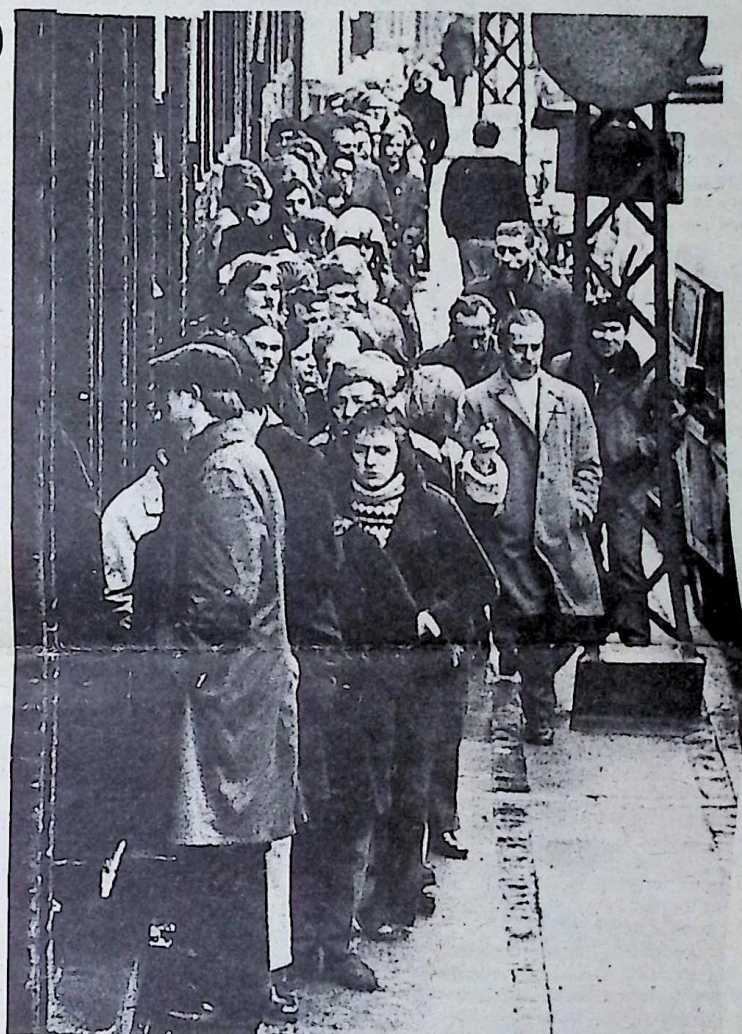
Fortsættes side 2

Sådan forrådes
de arbejdsløses
kamp

20.-21. marts afholdtes arbejdsløshedskonference i Århus for at diskutere hvordan kampen mod arbejdsløsheden skal organiseres. Et godt formål. Men resultatet af denne konference vil blive det samme som af det såkaldte Formandsinitiativs Faglige Konference i efteråret. En masse store ord - men ingen handling. Konferencens ledere og sejherrer var da også igen fagforingsledere fra SF og DKP, der tidligere har vist, at de er bedre til at råbe "ekstremister" efter arbejdere der tager selvstændige initiativer, end til selv at lede kampen. De vil hellere i enhedsfront med LO og Socialdemokratiet end med arbejderklassen. Læs rapporten fra konferencen på bagsiden.

**Paulus
Andersen
tilsviner
Sabroe-
arbejderne**

se side 3.

LEVE SEJREN
I FOLKEKRIGEN

I følge Washington Post d. 2.4 stod 2-300 helikoptere og kampfly startklar og ventede på FNL da de indtog DaNang luftbasen. De behøvede ikke at løse et skud. Saigon-piloterne havde simpelt hen forladt deres maskiner, lede og kede af USA's og Thieu's krig. Sådan overtager FNL for milliarder kroner amerikansk krigsmateriel, og sådan er folkekrigen, når den er mest sejrrig: En kombination af befolkningens opstand mod det korrupte og fascistiske Thieu-styre, Saigon-hærens krigstræthed, og FNL's militære aktioner.

Læs mere side 4-5

1.maj
Revolutionen
er hoved-
strømmen

SE LEDEREN SIDE 2

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123138

ARBEJDERBLADET

Udgives af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND

marxister-leninister

Adresse: Guldbergvej 13, 4. th., 2000 F.

Ansvarshavende Finn Sørensen. Red. afsluttet d. 6.4.75

Alm. abonnement: 25 kr.
Kampabonnement: 50 kr.
Institutionsabonnement: 65 kr.

Beløbet indsættes på giro 20019,
ARBEJDERBLADET,
Guldbergvej 13, 4.,
2000 Kbh. F

Revolutionen er hovedstrømmen i verden i dag

Den 1. maj har i mere end trekvart århundrede været den dag, hvor arbejderklassen over hele verden demonstrerer mod kapitalismen og viser sin vilje til kamp for socialismen.

Men arbejderklassen er ikke forenet, og slet ikke på et revolutionært grundlag. Arbejderbevægelsen både nationalt og internationalt er politisk splittet, og det kommer også til udtryk 1. maj.

Herhjemme vil vi også i år se 1. maj-arrangementer, der afspejler denne splittelse: Den borgerlige retning, repræsenteret af de socialdemokratiske klasse-samarbejdsfolk i parti og fagbevægelse, vil nok en gang stå op og prøve at bilde arbejderne ind, at hvad der er godt for kapitalen, er også godt for arbejderne. Den småborgerlige retning, DKP og SF, og en række af studenterdominerede smågrupper, vil møde op med en i ord lidt mere radikal politik, som imidlertid i praksis altid viser sig at være en opbakning om socialdemokratiets klassesamarbejde.

Det kapitalistiske Danmark er kriseram, og det sidste årtids skærpede klassesamfundssammenhæng har stadig tydeligere vist manglen på en ledelse for arbejderklassens kamp. Kapitalen søger - med socialdemokratiets trofaste bistand - at vælte krisens byrder over på arbejderne, og arbejderklassen svarer spontant igen på overgrebene. Men gennem deres optræden under majstrejkerne i -74, overfor Svendborgarbejdernes kamp mod boderne, under arbejdsløshedsdemonstrationen i nov. og senest ved protestaktionerne mod S-regeringens indgreb i overenskomstforhandlingerne har SF og DKP vist, at de er rede til at sælge arbejderklassens mest brændende dagskrav til fordel for enhed med socialdemokratiet. De hverken kan eller vil organisere arbejderklassens selvstændige masseaktioner - det eneste, der kan slå kapitalens offensiv tilbage.

Samtidig indser stadig flere arbejdere, at de i kampen for at forsvare reallønnen kun har deres egne kræfter at stole på. Det voksende antal vilde strejker viser, at arbejderne belært af egne bitre erfaringer i stigende omfang slår ind på den selvstændige kamps vej, udenom og imod ikke blot kapitalen, men også de faglige ledere. Takket være årtiers klassesamarbejde er fagforeningerne i dag gennem et ual af love og paragraffer og under ledelse af et lag af opkøbte bureaukrater og karrieremagere blevet indkorporeret i den borgerlige stat, og er derfor vendt direkte imod arbejderklassens kampe. Den arbejder, der vil kæmpe for sin ret, må i dag indstille sig på også at have fagforeningen som modstander.

Også i kampen mod fyringer og fabrikslukninger ser vi arbejderne organisere sig og kæmpe selvstændigt. Sabore-arbejderne og Uniprint-arbejderne har i den henseende vist vejen fremad.

Den 1. maj står de paroler i centrum, som udtrykker arbejderens brud med den korporative fagbevægelse og som peger på den selvstændige kamps vej. Regeringens indgreb i overenskomstforhandlingerne, der betød en minus-løsning, de nye nedskæringer i finansloven og det netop gennemførte boligforlig betyder nye angreb på reallønnen, og det bliver ikke de sidste. Forsvaret for reallønnen

og levevilkårene vil derfor stå i centrum i den kommende periode. Derfor rejser KAM-l parolerne:

NEJ TIL REALLØNSNEDGANG - KAMP MOD FABRIKSLUKNINGER OG FYRINGER.

VENT JER INTET AF DE REFORMISTISKE LEDERE - STOL PÅ EGNE KRÆFTER

LEVE DE VILDE STREJKER - SKUB FAGFORENINGERNE TIL SIDE - DAN STREJKEKOMITEER

Aldrig tidligere har verden været mere præget af kontrasten mellem grænseløs rigdom og umenneskelig fattigdom end nu. Mens millioner af mennesker i Asien, Afrika og Latinamerika sulter, lever den herskende klasse i Nordamerika, Europa, Sovjet og Japan i overflod. Gennem investeringer og ulige handelsaftaler udplyndrer imperialisterne den tredje verdens lande.

Aldrig tidligere har de imperialistiske stormagter brugt så gigantiske summer på oprustning og krigsforberedelser som nu. De to supermagter USA og Sovjet råder over kernevåbenlagre, som med et slag kan udrydde alle befolkningscentre i verden. Deres krigsforberedelser truer alle folk og nationer. Indokina, Chile, Tjekkosllovakiet og Pakistan vidner om, at de ikke skyer noget middel for at sikre deres herredømme.

I Mellemøsten forsøger supermagterne i fællesskab at sabotere det palæstinensiske folks kamp for at befri deres land, og USA truer åbent de arabiske lande med krig. I Europa står militæralliancerne NATO og Warszawapagten rustet til tænderne overfor hinanden. I øst har Sovjet samlet en angrebsstyrke på en million soldater langs grænsen til Kina - de undertrykte folks og fredens vigtigste fortalere og forsvarere.

Men revolutionen er hovedstrømmen i verden i dag. Den tid er uigenkaldeligt forbi, da nogle få stormagter eneveldigt kunne bestemme over verdens folk. De indokinesiske folks sejrige kamp viser, at et enigt folk kan besejre den mægtigste imperialistiske militærmagt. I Afrika har folkenes kamp bragt den portugisiske kolonialisme til fald. De olieproducerende landes kamp vidner om, at de fattige nationer nu kræver en ny økonomisk orden i verden.

For femten år siden erklærede de sovjetiske ledere, at revolutionernes og de væbnede befrielseskriges epoke var afsluttet. Det, der tidligere havde været den eneste vej til frihed og socialisme for verdens folk, blev nu pludselig i Nikita Krustjovs mund til et overflødigt eventyr - ja, en trussel mod verdensfreden. Fredelig sameksistens, fredelig økonomisk kappestrid - det var det perspektiv, de moderne Sovjet-revisionister stillede op for fremtidens kamp mellem klasserne og mellem nationerne.

Men udviklingen gik i en anden retning. Vietnam, Laos, Cambodja, Palæstina, Guinea-Bissau, Angola, Mozambique og Zimbabwe viser, at netop folkenes befrielseskamp er blevet hovedtendensen i verden i dag. Revolutionerne har ikke ført til en ny verdenskrig - tværtimod har de beslaglagt USA-imperialismens kræfter, styrket de anti-imperialistiske kræfter og dermed fredens sag.

Sovjetlederne spreder myter om afspænding mellem stormagterne, mens USA's og Sovjets oprustning vokser med en fart, historien ikke har kendt magen til. De fremstiller sig selv som de fattige folks venner, mens deres økonomiske og politiske forbindelser med den tredje verdens lande kun adskiller sig fra USA's i formen.

Kun ved at tage afstand fra den moderne revisionismes teorier om "fredelig overgang", "fredelig sameksistens" og "fredelig kappestrid" kan folket i den tredje verden befrie sig fra imperialismen. Kun ved at bekæmpe både USA's og Sovjets oprustning, militæralliancer og studehandling om magt og indflydelse over verdens folk kan freden sikres.

Det vietnamesiske folks og alle andre undertrykte folks og nationers kamp mod imperialismen er også vor kamp. Derfor må den materielle og den politiske støtte til de nationale befrielsesbevægelser stå i centrum. KAM-l's paroler lyder derfor:

KAMP MOD USA'S OG SOVJET'S STRÆBEN EFTER VERDENSHERREDØMME

SOLIDARITET MED DE UNDERTRYKTE FOLK OG NATIONER

FOR FRED OG FRIHED TIL VERDENS FOLK

STØT KINAS FREDSPOLITIK

For hver dag, der går, bliver det stadig tydeligere, at kapitalismen har udslettet sin rolle. For flertallet af verdens folk betyder den bundløs fattigdom og sult. Også i de rige, imperialistiske lande betyder kapitalismen med dens stadig tilbagevendende kriser undertrykkelse, nød og usikkerhed for de arbejdende masser. Samfundsudviklingen i de lande, hvor arbejderklassen har magten - Kina, Albanien, Nordvietnam og Nordkorea - står i skærende kontrast til dette. I de socialistiske lande er sult, økonomiske kriser og arbejdsløshed ukendte fænomener. Her leder og tilrettelægger arbejderklassen produktionen og hele samfundets udvikling - ikke ud fra snævre profit-motiver, men ud fra de arbejdende menneskers behov.

Det er ikke gennem socialdemokratisk klassesamarbejde - heller ikke i DKP's udgave - arbejderklassen når dette mål. Arbejderklassens spontane kamp mod kapitalens offensiv afspores igen og igen af reformister og revisionister. Dette tvinger alle revolutionære arbejdere og intellektuelle til at tage stilling til de stridende retninger i arbejderbevægelsen. Arbejdernes faglige og politiske kamp må organiseres videre. Til dette kræves et virkeligt arbejderparti, som kan gå i spidsen for arbejderklassen, både i dens dagsaktuelle kampe, og når det gælder kampen om magten i samfundet.

NED MED KAPITALISMEN - LEVE SOCIALISMEN

ARBEJDERKLASSENS BEFRIELSE ER DENS EGTE VÆRK - KLASSE MOD KLASSE

DELTA I OPBYGNINGEN AF DET KOMMUNISTISKE PARTI - SLUT OP OM KAM-l

Omkring 1. maj er situationen i KAM-l præget af forberedelserne til vort 2. landsmøde.

Det betyder, at en del af vor virksomhed må koncentrere sig om at få gennemdiskuteret teoretiske og praktiske erfaringer, som vi har gjort siden KAM-l's stiftelse, således at vi kan fastlægge så store dele af vort arbejdsprogram, som muligt.

En sådan fastlæggelse er nødvendig, ikke bare af hensyn til de centrale organers ledelse af forbundet, - den er i særdeleshed nødvendig for at Forbundets grundorganisationer kan øge deres udadvendte aktivitet og kan blive i stand til at tage selvstændige initiativer.

En sådan aktivitet har stor betydning for af Forbundet kan øge sin beskedne indflydelse i arbejderklassen.

Fra KAM-l's start har det været nødvendigt at koncentrere en stor del af kræfterne omkring den in-

dre opbygning og konsolidering på den marxistiske teoris grund.

Men det er Politbureauets opfattelse, at hvis vi ikke løbende skærper kampen for at ændre denne tilstand, således at Forbundets medlemmer lægger en stadig større del af deres kræfter over på det udadvendte arbejde blandt arbejderne - så formår vi ikke på afgørende vis at adskille os fra studentersektorerne, hvor den relle medlemsaktivitet består af interne debatter, medens det politiske arbejde symbolsk markeres af en lille gruppe "ansvarlige" kammerater omkring bladet.

2. Landsmøde vil vise os, hvor langt denne proces hen mod det aktive leninistiske parti er fremskredet, og kampen vil bl. a. stå om hvorvidt hovedopgaven er at mobilisere forbundet om at føre vores teori ud blandt arbejderne på en korrekt taktisk måde - eller om vores teori fremsendes er så mangelfuld at det teoretiske arbejde også skal være hovedopgaven i den kommende periode frem til 3. landsmøde.

Politbureauet er af den opfattelse at vi er meget nær ved at have afklaret samtlige væsentlige teoretiske spørgsmål. Vi står nu overfor udviklingen af et program for revolutionen, en konkretisering af strategien og taktikken. Dette kan ikke gøres uden en stadig større praksis i klasseskampen.

1. maj I KØBENHAVN

Tid: Kl. 20.00
Sted: Østerbrogården,
Blegdamsvej 29-31
Bus: 23, 24, 10 og 45 kører
forbi Tagensvej, Bus 3
kører lige forbi.

På denne aften vil KAM-l fejre arbejderklassens kampdag og specielt fremhæve det vietnamesiske folks kamp mod USA-imperialismen og Uniprints kamp mod fabrikslukning som forbilleder i den aktuelle situation. Tale ved repræsentant for Kommunistisk Arbejderforbund. Underholdning og fællessang ved de Røde Raketter.

Fortsat fra side 1

KRISEN....
Hvad arbejderklassen mener om regeringsindgrebet fik vi at se: over 30.000 i strejke, og udbredt harme på arbejdspladserne. Finanskapitalens spidser går jo noget mere stille med dørene. Men i Arbejdsgiverforeningens blad, "Arbejdsgiveren" nr. 4/75 ser vi da hvad Dansk Arbejdsgiverforenings forhandlingsdirektør P. Schade Poulsen mener om resultatet af de specielle forhandlinger: "Forhandlingerne om de specielle overenskomstkrav udløste ikke de store udgifter for arbejdsgiverne. Det generelle indtryk er, at fagbevægelsens forhandlere ikke ønskede at forværre ledighedsproblemet yderligere, gennem en for-

1. maj i ODENSE

Kommunistisk Arbejderforbunds Odenseafdeling afholder 1. maj offentligt møde. Taler og musikalsk underholdning.
Tid: Kl. 15.00
Sted: Fyns Forsamlingshus.

STUDIEKREDS OM KRISENS OG ARBEJDSLØSHEDENS ÅRSAGER

KAM-l i Odense afholder onsdag den 23.4.1975 kl. 10.00 studie-kreds i marxismens politiske økonomi for arbejdsløse. Interesserede kan kontakte Røde Stjerne butikken, Gravene 3 for nærmere oplysninger. Vel mødt.

FYNSK LOKALREDAKTION FOR ARBEJDERBLADET OPRETTET

For Fyns-området er der nu oprettet en lokalredaktion for Arbejderbladet. Henvend dig med oplysninger om kapitalens og myndighedernes overgreb mod den arbejdende befolkning, og nu kampen mod overgrebene. Træffes hver Torsdag kl. 16-18 Gravene 3, II 5000 Odense.

kraftig belastning af den enkelte virksomheds produktionsomkostninger - Generelt er akkorderne ikke forhøjet.
Han fortæller yderligere noget om alle de mange Forbunds samlingsvilje: "Anvendelsen af mæglingens har været mindre end i nogen foregående overenskomstperiode - I de mange hundrede overenskomstforhold (ca. 750) har det kun været nødvendigt at benytte mæglingens i fire-fem tilfælde." Samme arbejdsgiverforening oplyser beredvilligt at de specielle forhandlinger kun vil koste dem en halv procent af lønsummen. Enhver arbejder ved at en kapitalist aldrig kan få nok. Hvad har kapitalen så ikke fået, når den erklærer sig tilfreds?

Paulus Andersen tilsviner Sabroe- arbejderne!

På et møde i ledelsen for Centralorganisationen af metalarbejdere har Paulus Andersen rettet et angreb på arbejderne på Sabro ØB i Århus.

Baggrunden for angrebet var at arbejderne på ØB, har været ude i kamp. Arbejderne havde opsagt tidsstudiesystemet, ledelsen havde svaret igen med en lønreduktion på 38%, arbejderne svarede igen med slowdown-aktion, men så fyrede ledelsen 3 arbejdere, og det resulterede i total strejke.

Arbejderne gik i strejke, med hovedkravene: genansættelse af de tre fyrede kammerater, afskaffelse af tidsstudiesystem uden lønnedgang. Strejken blev godt organiseret, og kørt igennem til fuldstændig sejr, på trods af fagforeningens sabotage. Arbejderne stolede ikke på fagpartierne, men organiserede sig efter princippet "forvendt jer intet af de reformistiske ledere - stol på egne kræfter" og dannede en strejkekomite, med underudvalg, som organiserede de strejkende. På denne baggrund var det ikke muligt for arbejdsgivere og fagbevægelse at knuse strejken. Arbejderne har vendt klassesamarbejdet ryggen og taget klassekampens våben i brug, og med en sådan styrke at Paulus Andersen ser hans og arbejdsgiverens klassesamarbejdsorganisation truet, får ham til at føre en hetz-kampagne frem mod revolutionære arbejdere. Det socialdemokra-

tiske dagblad Aktuelt bringer Paulus Andersens udgydelser som hovedartikel i tillægget "Erhverv og arbejde" den 4.4.

Efter at Paulus Andersen har fremsat den latterlige løgn at forbundet godt kunne have bragt "problemerne" ud af verden ad de sædvanlige veje, udtaler han: "Imidlertid greb yderligtgående venstrekræfter ind i den faglige kamp, vi havde tilrettelagt." De yderligtgående kræfter som greb ind kender Sabro-arbejderne intet til. Men hvis Paulus Andersen mener de strejkende arbejdere, som fra socialdemokratisk og DKP's sider er blevet kaldt yderligtgående kræfter, ekstremister m.m. viser det med al tydelighed Paulus Andersens arbejdsfjendske indstilling. "Grib ind i den faglige kamp som vi har tilrettelagt", siger han, og udtrykker hermed sagen i en nødsal: arbejderne skal ikke blande sig i deres egen faglige kamp, det skal fagforeningerne nok klare.

Paulus Andersen fortsætter: "De blev stærkt støttet af studenter fra Århus Universitet----". En af Sabroe-arbejderne siger her til: "Hvis Paulus Andersen ser noget odøst i, at vi har fået stillet et lokalt rådighed, og fået en solidaritetstilkendegivelse

fra studenterne, minder det påfaldende meget om den hetz-kampagne, som fandt sted i det sydlige udland for godt 30 år siden".

Paulus Andersen udtaler også: "Jeg tror, at vi i fagbevægelsen må være stærkt på vagt overfor de venstre-kræfter, der ligger ude til venstre for det, vi sædvanligvis kender, og som ikke er skabt af vore egne, men af grupperinger, som slet ikke tilhører arbejderbevægelsen". Det er jo et spørgsmål om det er pampere på kontorene, eller arbejderne på Sabroe, der tilhører arbejderbevægelsen. Vi synes, svaret er indlysende, men Paulus Andersen forsøger åbenbart også at fordreje så indlysende ting.

Paulus Andersen vil også noget andet, udover at være perfid, løgnagtig og arbejderfjendsk. Han vil også mistænkliggøre gode ærlige kammerater. Han prøver at bilde den brede arbejderklasse ind, at sådanne teorier og aktioner, som Sabroe/ØB og Uniprint har stået for, er fremmedlegemer i arbejderklassen, det er noget mystisk noget, det er terroristiske og ekstremistiske yderligtgående venstrefløjsorganisationer fra universitetet, som tvinger arbejderne ud i ansvarsløse aktioner, som ikke fører til andet end terror og anarki.

Vi kan så stille spørgsmålet: en timelønsforhøjelse fra 20,60 kr. til 34,00 kr. eller afskaffelse af tidsstudiesystem til fordel for

ERHVERV
OG
ARBEJDE
Fredag 4. april 1975

D 44
AKTUELT
Ola Andersen
Metal-angreb
efter Sabroe
Øst-konflikten

YDERSTE VENSTRE ØDELÆGGER FAGBEVÆGELSENS AKTIONER

På et møde i ledelsen for Centralorganisationen af Metalarbejdere rettede formanden Paulus Andersen et skarpt angreb på, hvad han betegnede som venstre-kræfter, der vel ligger helt til venstre for VS.

fast timeløn på 34,00 kr., og genansættelse af tre fyrede kammerater, er det terror og ekstremisme? Vi kan kun svare som en af arbejderne fra ØB sagde: "Paulus Andersen kalder os ekstremister, så bliver der flere og flere ekstremister, for vore kammerater er jo ved at få øjnene åbnet, vi bliver jo klogere og klogere".

Arbejderne havde et to timer langt møde, efter at de var gjort bekendt med svineiet i Aktuelt. Arbejderne svarer nu igen med løbesedler, som forklarer fagbevægelsens bagholdsangreb.

Arbejderne på ØB opfatter angrebet på dem som en opfordring fra fagbevægelsens side til arbejds-giverne om, at de godt kan slagte arbejderne på ØB, uden at fagbevægelsen skal blande sig.

Fagbevægelsens forsøg på sabotage kommer ikke kun fra centralt hold, men også lokalt fra. Den lokale formand for smedene, Poul Erik Hougård er DKP'er.

Poul Erik Hougård har på et møde for tillidsmænd udtalt, at man ikke skulle støtte Sabroe/ØB arbejderne, for det var kun ekstremister, der var ude på at ødelægge fagbevægelsen. Den udtalelse er helt på linie med, hvad andre DKP-tillidsmænd har udtalt. På den måde bakker DKP den hetz op, som Socialdemokratiet fremkommer med, ja, ofte er de foregangsmand. I den forbindelse bør Land og Folks behandling af sejren på Sabroe/ØB nævnes. Land og Folk skrev, at kravene var indfriet af arbejdsgiverne. Det brugte de kun ca. 10 linier til i en spalte inde mellem en masse af de sædvanlige artikler om akademikernes problemer.

INGEN TILLID TIL DE
REFORMISTISKE LEDERE

STOL PÅ EGNE KRÆFTER

Kam-1/Århus

Til Sabroe-arbejderne

Vi gratulerer med en virkelig sejr mod en del af den danske kapitalistklasse. En sejr, som viser nødvendigheden af at stole på egne kræfter og som giver virkelige erfaringer til andre arbejdere rundt om i landet.

Det er jo ikke kun i den økonomiske kamp, vi arbejdere må stole på vor egen viden og styrke, det gælder også den politiske kamp, det er den, der til sidst vil komme til at afskaffe lønslaveriet i dets helhed og ikke kun give en tilfældig forbedring. Af de 50 10-ere, er det lykkedes os at sælge 30.

Kamphilser fra Kam-1's arbejdsgruppe i Ålborg
RESULTATER AF STREJKESTØTTEARBEJDET I HORSSENS

Indsamlet til Sabroearbejderne kr. 812,50 - overrakt ved solidaritetsfesten i Århus d. 9.3. + kr. 620.- indsamlet på Tulipslagteriet i Horsens (kr. 3.- pr. mand)
Kommunistisk Arbejderforbund/Horsens

Boligforliget betyder stige- gende huslejer

Det boligforlig, som folketetinget gennemførte i foråret 1974, med socialdemokratiets støtte, har nu fået sin endelige udformning. Frem til 1977 skal det gælde, at huslejen i den private sektor skal fastsættes udfra den "omkostningsbestemte leje". Det betyder at lejerne skal betale de udgifter, som ejeren kan sandsynliggøre han har, og dertil et afkast på 7% af ejendomsværdieringen til ejeren. Det betyder at huslejen vil komme til at stige hvert evige eneste år, som vi har kendt det fra boligforliget af 1966.

I det sociale boligbyggeri skal lejerne i lejligheder opført fra før 1965 betale 8% af den samlede byggepris af 8000 boliger om året, hvilket mindst svarer til de lejeforhøjelser der kommer i det private boligbyggeri.

Udover disse lovfastsatte stigninger kommer, at finansieringen af de nye boliger er blevet forringet, således at der dels vil ske en mindre igangsættelse, dels at huslejen vil blive højere.

Den huslejekontrol som i dag eksisterer i 40 af landets kommuner, og som i en vis udstrækning sikrer, at de værste ågerhuslejer fjernes, kan efter den nye lov fjernes, hvis et flertal i kommunalbestyrelserne er for det. Det betyder at lejerne fremover vil være henvist, med deres klager, til boligretterne, og selv må betale de omkostninger der er forbundet hermed. Oven i alt dette har socialdemokratiet så dryppet lidt sukker. I ejendomme med over 12 lejemål, skal der indføres beboerdemokrati. Hvilket skindemokrati der er tale om er indlysende. Demokratiet omfatter jo ikke huslejens størrelse, men vil indskrænke sig til, at der kan diskuteres om døren skal lukkes kl. 22⁰⁰ eller 23⁰⁰.

Dette boligforlig falder i tråd med tidligere boligforlig. Ethvert boligforlig har det formål, at hæve lejen i de gamle lejligheder, ikke for at billiggøre de nye, men for at udligne de forskellige, der er i husleje mellem gamle og nye lejligheder.

Finansloven betyder:

NYE ANGREB PÅ REALLØNNEN

Finansloven, som den socialdemokratiske regering fik listet igennem med skiftende flertal i folketetinget, er et hårdt slag i ansigtet på arbejderne.

Uden at gennemgå finansloven i enkeltheder så lad os nævne, at de områder der især er blevet barberet ned, er den sociale sektor og uddannelsessektoren.

Børnetilskudene er reduceret, og der er lagt loft for familier med 90.000 kr. om året. Daginstitutioner, vuggestuer og børnehaver er ramt meget hårdt af nedskæringer, og fripladsgrænsen er fastholdt ved de nuværende 20.000 kr. Målteltilskudet er bortfaldet, hvilket betyder øgede priser på ost, smør og fløde. El-afgifter er gennemført, og motoransvarsforsikringerne er blevet belagt med yderligere afgifter. Indenfor undervisningssektoren er det især folkeskolen og fritidsundervisningen, der er ramt, og de studerende er blevet overladt til pengeinstitutternes finansiering af deres uddannelse.

I samme åndedrag som alle disse afgifter og nedskæringer er blevet gennemført, har folketetinget, med Socialdemokratiet i spidsen, været særdeles rundhåndede overfor kapitalisterne. Der er blevet bevilliget penge til egenudvikling, eksportfremme, beskæftigelsesarbejder, og endelig oprettet en statslig bistandsfond til støtte for betrængte erhvervs-virksomheder. Alle disse godbider til kapitalisterne er givet under påskud af at afhjælpe arbejdsløsheden. Vi ved, at betingelserne for at afhjælpe arbejdsløsheden er, at der findes et betalingsdygtigt behov, der kan aftages de producerede varer, og det eksisterer ikke, hverken i Danmark eller i udlandet.

Den socialdemokratiske regering fortsætter angrebene på den arbejdende befolkning. Først med regeringsindgrebet i overenskomsterne, og nu med den vedtagne finanslov. Og det hjælper ikke, at regeringen og enkelte ministre siger, at det er de andre borgerlige partier, der er årsag til nedskæringer og afgifter. Regeringen har ansvaret for finansloven, og de har den opgave at administrere samfundet efter den, hvad Anker Jørgensen da også klart har udtrykt.

NYT FRA ARBEJDER-
FORLAGET:

"Kinas udenrigspolitik -
et værn for freden".

Pjecen fåes i Røde Stjerne-
butikkerne - pris kr. 4,00

**ABONNER
NU!
ARBEJDER
BLADET
GIRO 20019**

**KAMPENS
VEJ**
Teoretisk organ for
KOMMUNISTISK
ARBEJDERFORBUND
marxist-leninist

Abonnement på KAMPENS VEJ:
50 kr. for 10 numre. Indsættes
på giro 23 42 79, Nørregade 65,
5000 Odense

Nr. 2 og 3 af Kam-1's teoretiske tidsskrift, KAMPENS VEJ, er netop udkommet.
Nr. 2 indeholder bl.a. følgende: politbureauets rapport til forbundets centralkomitemøde i februar, nye indlæg i forbundets diskussion om, hvilken taktik i folketingsvalg vi skal anlegge - denne gang indlæg for og imod at stemme på VS; en artikel om den store bulgarske arbejderleder Dimitroffs værker fra 30'erne om enhedsfrontsarbejde og den lære vi idag kan drage af disse værker; samt uddrag af 3. internationale program fra 1928, kapitlet om strategi og taktik.
Nr. 3 indeholder bl.a. opsummering fra nogle afdelingers arbejde, indlæg om Kam-1's faglige linie, en artikel om den 3. verdens kamp mod imperialismen og for en ny økonomisk orden samt indlæg om den dialektiske materialisme og den moderne naturvidenskab.

Desuden foreligger nu de to første numre af KAMPENS VEJ/DEBATEKSTRA, som bringer materiale i forbindelse med forberedelserne til Kam-1's landsmøde i pinsen - dvs. resolutionsforslag, diskussionsindlæg, opsummeringer af cellernes erfaringer m.v.

KAMPENS VEJ fåes i RØDE STJERNE-butikkerne eller ved henvendelse til ARBEJDERFORLAGET's adresse.

Leve sejren i folkekrigen

Under indtryk af den vældige fremgang for PRG (Sydvietnams provisoriske revolutionsregering) og FNL er borgerskabet i USA og Vesteuropa slået med en blanding af raseri og rædsel. Som en skoledreng der lige har været ude at smadre vinduer flygter Præsident Ford grinende fra journalisterne. Eller taler om det amerikanske folks "handlekraft og optimisme" når journalisterne nævner alle de steder hvor USA bliver afsløret og taber terræn. Men samtidig forstærker Ford og "fredspristageren" Kissinger presset på kongressen for at få flere bevillinger igennem til deres tabte krig i Indokina.

Også den anden supermagt, Sovjetunionen, forlader som en rotte den synkende skude. Fremgangen for de cambodianske befrielsesstyrker tvinger Sovjet til omsider at bryde med USA's marionet Lon Nol og anerkende Sihanouks regering, der i mange år har været den eneste lovlige repræsentant for det cambodianske folk. Og herhjemme kalder 4b Stetter Nordvietnam for "angriberlandet" når regeringen foreslår et beskedent lån til dem. K.B. Andersen tilbageviser ikke denne løgn og skal nok være sig for at fordømme USA som den egentlig ansvarlige for krigen. Samtidig prøver regeringsbladet Aktuelt at hjælpe USA med at redde skindet: Viderebringer i stor opsætning udkommenterede påstande om den cambodianske befrielsesfronts massemyrderier. Fremstiller USA som den store moder, der kommer og redder de forældreløse børn fra krigens gru. Glemte er de tusindvis af børn som USA's og Saigons bomber har dræbt, læstet eller gjort forældreløse. Glemte er at de danske monopolfirmaer Christiani og Nielsen, Kampsax og F.L. Schmidt har bygget de baser og veje i Indokina der gjorde B 52'ernes togter mulige. Glemte er, at disse firmaers projekter i sin tid blev eksportkreditstøttet af en socialdemokratisk regering. Hvad regeringen ikke glemmer er at den danske monopolkapital har store interesser i Sydøstasien, at den stadig er afhængig af USA-imperialismens tilstedeværelse der, for i ro og mag at kunne berøve de sydøstasiatiske folk deres arbejdskraft og naturrigdomme.

REVOLUTIONEN ER HOVEDSTRØMMEN

Det er intet under at borgerskabet kommer i panisk raseri. Indokina har længe været brændepunkt i den verdensomspændende kamp mellem revolution og kontrarevolution. Og de nuværende store sejre for de indokinesiske folk bekræfter endnu engang Mao Tseungs ord: Revolutionen er hovedstrømmen i verden idag. På den ene side har vi arbejderklassen og de undertrykte folk: De nationale befrielsesbevægelser i Sydøstasien og Afrika, der vrister det ene stykke jord efter det andet ud af hænderne på imperialismen. Samtidig den stadig stærkere enhedsfront af den 3. verdens lande til forsvar for deres nationale interesser. Og opbygningen af socialismen i Kina, Albanien, Nordvietnam og Nordkorea. Endelig som en vågenende kæmpe: De spontane massekampe fra arbejderne i de imperialistiske lande. På den anden side - imperialismen, kontrarevolutionen. Anført af de to supermagter USA og Sovjetunionen, der rustet om kap, og truer verdensfreden med deres kamp om verdensherredømmet. Men idag bliver sovjetrevisionisternes ord gjort til skamme, om at de nationale befrielsesbevægelser væbnede kamp forøgede faren for en ny verdenskrig. I stedet satte Christjov og sovjetlederne efter ham "fredelig sameksistens" med USA-imperialismen øverst på programmet. Men hvad ser vi? Den væbnede folkekrig har bundet USA-imperialismens resourcer, og afsløret at når det kommer til stykket, så er den en papirtiger. Det har givet endnu flere undertrykte nationer mod på at tage kampen op. Det har betydet tusind gange mere for verdensfreden, end Breznev og Fords utallige "fredsforhandlinger". Derfor må vi støtte de nationale befrielsesbevægelser af fuld kraft. Hvad er mere aktuelt

end at den danske regering giver befrielsesregeringerne i Vietnam, Laos og Cambodien fuld diplomatisk anerkendelse og bryder med de fascistiske USA-marionetter i Saigon og Phnom Penh? I den helt aktuelle situation vil en anerkendelse af PRG være et stort bidrag fra det danske folk til krigens afslutning. Det vil øge presset på USA for at overholde Paris-aftalen om fred i Vietnam. Men heller ikke i den forbindelse kan det danske folk være stolt af sit folketing. Trods det, at SF, DKP og VS deltog i en demonstration den 27. januar hvor et af hovedkravene netop var anerkendelse af PRG, har ingen af dem fundet for godt at rejse dette krav i folketinget. Desværre har de fornylig fået endnu en undskyldning for at lade være. En organisation ved navn Indokinakomiteerne har taget initiativ til en henvendelse til folketinget om at "arbejde frem" mod en anerkendelse af PRG. Hvilken venstreorienteret folketingsmand vil ikke kunne sige at han "arbejder frem" mod dette? Som et "første skridt" foreslår Indokinakomiteerne, og de organisationer der har skrevet under på henvendelsen (herunder VS) at PRG jo kan få laveste diplomatisk status. Kommunistisk Arbejderforbund foreslog, at man i stedet skulle kræve fuld diplomatisk anerkendelse. Det kan ikke være anti-imperialisters opgave at gøre den socialdemokratiske regering opmærksom på de kompromisser den skal indgå for ikke at lægge sig for meget ud med USA. Vores forslag blev ikke efterkommet, og vi er derfor ikke blandt underskrifterne til denne opfordring - der iøvrigt fik afslag fra regeringen. Selv om USA-imperialismen er på hælene i Indokina, idag mere end nogen sinde, så er den desperat. Og derfor skal vi forstærke arbejdet for gennemførelsen af de krav som Le Van Nhut, lederen af PRG's informationskontor her i Danmark, beder os om at arbejde for, og som kan sammenfattes således:

FORDØM USA'S OG THIEU'S BRUD PÅ VÅBENVILEAFTALEN

ANERKEND PRG- BRYD MED DEN FASCISTISKE THIEU-KLIKE.

FOR EN FREDSREGERING I SAIGON

STØT PRG ØKONOMISK I OPBYGNINGEN AF DE BEFRIEDE OMRÅDER.

PRG's politik er, så hurtigt som muligt at opbygge et demokratisk samfund med en blomstrende økonomi. Dette skrider godt frem i de områder der allerede har været befriet i lang tid. Men de områder der nu er kommet under PRG's kontrol er store, og samtidig plagede af Thieu-regimets forbrydelser. En hurtig genopbygning af disse områder vil vise Sydvietsnams befolkning, at PRG virkelig er deres eneste sande repræsentant. Kommunistisk Arbejderforbund vil derfor i tiden op til 1. maj, og afsluttende på de offentlige møder eller kammeratskabsaftener der holdes den dag, foranstalte indsamlinger. Pengene vil gå u-beskåret og betingelsesløst til PRG's kontor her i Danmark, og resultatet vil blive offentliggjort i ARBJDERBLADET.

Kommunistisk Arbejderforbund/Politbureau.

FOLKEKRIGEN I PRAKSIS

Da den væbnede kamp blev indledt i Sydvietnam, var det de væbnede enheders første opgave at beskytte folket mod USA's og Saigon-juntaens forbrydelser.

Det skete bl.a. ved at give alvorlige advarsler til de værste Saigonagenter, der med mord og tortur havde holdt befolkningen i skak. I de fleste tilfælde var advarslerne tilstrækkelige. Hvor advarslerne ikke blev fulgt, henrettedes forbryderen, og på liget blev der hæftet en seddel med begrundelsen for henrettelsen. For første gang i flere år kunne befolkningen mærke en lettelse i undertrykkelsen, og FNL vandt på denne måde befolkningens sympati.

I de befriede landsbyer, blev der oprettet et landsbyforsvar - en folkemilit - for at hindre en genindtagelse af byen. Disse landsbyforsvar udviklede efterhånden en rig forsvarsteknik. Der blev gravet faldgruber, lavet selvudløsende fælder og gravet et net af underjordiske gange, hvorfra landsbyen kunne forsvares og befolkningen beskytte sig mod bombeangreb.

Da USA begyndte at tvinge landbefolkningen sammen i befæstede koncentrationslejre - "strategiske landsbyer" - befriede folket mange steder sig selv, eller FNL fordrev Saigonstyrkerne og hjalp befolkningen med at vende hjem.

Overalt hvor områder er befriet, er befrielsen fulgt op af jordreformer, der har gjort kår på de feudale forhold. Samfundslivet er blevet omorganiseret til et virkeligt demokrati. Der oprettes skoler, analfabetismen udryddes, der dannes et sundheds-

væsen og småindustri skyder op.

I hver landsby findes der en revolutionskomite, hvis medlemmer er valgt af befolkningen. Revolutionskomiteen tager sig af alt, der skal udføres: De udvælger hvem der kan komme i befrielseshæren eller guerillaen, sørger for at der bygges forsvarsrum, tager sig af forsyninger og produktion og sender folk til videre uddannelse andre steder.

Desuden findes der forskellige masseorganisationer for ungdommen, kvinderne, børn og gamle, og der findes faglige organisationer som bøndernes. Disse masseorganisationer findes i alle led lige fra den enkelte landsby til ledelsen af Befrielsesfronten.

På denne måde er der blevet skabt magtfulde baseområder, der har stor politisk propagandaværdi, og med en befolkning, der hellere dør end opgiver deres frihed.

Et vigtigt led i kampen er agitationen blandt Saigon-soldaterne. Disse kommer næsten alle fra fattige bondefamilier, og er enten shanghajet af USA/Saigon eller er af økonomiske årsager tvunget ind i hæren. De er derfor modtagelige for PRG's politiske agitation.

Saigonsoldaterne er f.eks. blevet inviteret til at komme uden våben og besøge de befriede områder. Der har de kunnet se, hvordan befolkningen lever og set, at de selv vil få jord, når de vender tilbage. Dette har haft stor propagandaværdi. Det har Thieu-kliken da også fået øjnene op for. Også efter våbenvileaftalerne har det været forbudt for alle

fra Saigon-områder at besøge de befriede områder. Dem der bliver opdaget kan vente hårde straffe som "viet cong-agenter".

Mange gange har slægtninge til soldaterne - ofte kvinder - lejret sig uden for Saigons befæstede forter og fortalt soldaterne om livet i de befriede områder og på denne måde gendrevet Saigons løgne.

Titusinder af Saigonsoldater er deserteret eller har gjort mytteri efter disse og lignende aktioner. Mange af de tilbageværende er blevet tvivlrådige og har fået en endnu lavere kampmoral.

En anden kampform, hvor befolkningen deltager, består i at man vender sig til Saigon-administrationen og kræver beskyttelse mod dens egne overgreb. Bønder, der har fået ødelagt høsten eller hvis landsby er blevet bombet, marcherer til distrikthovedstaden. Her kræver de at overgrebene skal ophøre, de skyldige straffes, og at der udbetales erstatning for skaderne. Disse aktioner vækker sympati hos en del af soldaterne og nogle af embedsmændene, og når bybefolkningen stiller sig solidarisk, får disse aktioner et meget vidt omfang.

Dette er kun et lille udpluk af de kampformer, der har været brugt i Sydvietnam. Det overordnede princip har altid været, at den militære kamp er en forlængelse af den politiske.

Det store flertal af befolkningen har på denne måde set en udvej til at undslippe undertrykkelsen og udsugning.

På denne baggrund er der ikke noget mærkeligt i, at den ene store by efter den anden erobres ved at befolkningen rejser sig og Saigontropperne i titusindvis gør oprør.

Det er resultatet af mange års hårdnakket kamp for det vietnamsiske folks frihed.

Derfor bryder Saigon hæren sammen

Siden Paris-aftalernes undertegnelse i januar 73 har Thieu-kliken og USA vedvarende undergravet og saboteret aftalerne og nægtet samarbejde og forhandlinger om deres opfyldelse. Umiddelbart efter undertegnelsen indledte Saigon-hæren en storstilet tilbageerobringsoffensiv mod de befriede områder. Undertrykkelsen af befolkningen og politiske fanger og interneringen af landbefolkningen i KZ-lejre tog til.

Det stod klart, at Thieu-kliken var og er uforenelig med opfyldelsen af Paris-aftalerne. PRG erklærede 8. oktober 1974:

1. USA's regering må øjeblikkeligt og totalt standse sit militære engagement og sin indblanding i Syd-vietnams interne anliggender. USA må hjemkalde hele sin civilklædte militærstab fra Syd-vietnam, således som det er fastsat i Paris-aftalerne.

2. Nguyen Van Thieu og hans klike, der i dag er hovedhindringen for en politisk løsning af Syd-vietnams problem, må fjernes

og erstattes af en regering, der vil forsvare freden og den nationale enhed, og som forpligter sig til en streng overholdelse af Paris-aftalerne om Vietnam.

Med denne erklæring indledtes en ny fase. PRG vil ikke længere se passivt til, mens Paris-aftalerne saboterer.

Situationen for befolkningen i Syd-vietnam er kun blevet forværret,

krigstilstanden i Saigon-områderne er ikke bragt til ophør, samfundet fungerer ikke - korruption, arbejdsløshed, undertrykkelse, manglende madforsyninger og håbløshed er den daglige tilværelse. Den indgroede krigstræthed og harmen mod USA og Saigon-administrationen har ført til en rejsning af befolkningen i de Saigon-kontrollerede områder, som fra begyndelsen af marts er slået over i væbnet kamp ført an af folkets befrielseshær. Den Sydvietsnamsiske befolkningens rejsning og befrielsesstyrkernes enorme sejre har i løbet af få uger afsløret situationen for Saigon-administrationen og dens hær. Der er fremkommet flere "forklaringer" på Saigon-hærens nederlag. Først blev rømningen af provinserne Kontum og Pleiku forklaret som "taktiske tilbageskridt". Efterhånden som disse "taktiske tilbageskridt" over hele fronten antog karakter af lavneskred, er årsagen til Saigon-hærens opløsning forklaret ud fra USA's utilstrækkelige hjælp. Der er sikkert flere gode!

fortsættes næste side

HVORFOR FLYGTER DE ?

I disse dage kan vi overalt i de borgerlige medier, tv, radio og aviser læse om den store flygtningestrøm i Sydvietnam. Fingrene bliver ikke lagt imellem, når det drejer sig om at beskrive den sydvietnamesiske befolknings påståede frygt for befrielsesfronten.

I de områder FNL har erobret i de sidste 2 måneder, er de fleste sydvietnamesere blevet og har hilst befrierne velkommen og et stort antal saigon-soldater er enten deserteret eller har direkte gjort oprør mod deres officerer.

Hvorfor flygter nogle sydvietnamesere?

Baggrunden for denne flugt er værd at belyse:

1. Saigon-administrationen har siden 1965 arbejdet med et stort pacificeringsprogram. Det gik og går ud på at presse store dele af den sydvietnamesiske befolkning ind i koncentrationslejre, såkaldte "strategiske landsbyer" for derigennem lettere at kontrollere den, have mulighed for en hurtig tvangsudskrivning af soldater og for at forhindre dem i at have kontakt med befrielsesfronten.

Disse pacificeringsmetoder fortsætter under kampene. Når Saigon-regimet er tvunget til at forlade et område, brænder de først landsbyerne af, og tvinger derefter så mange som muligt til at flygte med sig for at bruge dem som et levende menneskeskjold mod befrielsesfronten. Saigon-hæren er klar over at befrielsesfronten meget nødt angriber disse grupper af civile og soldater. FNL koncentrerer sig om angreb på direkte militærenheder.

2. Andre flygter p.g.a. en indpodet skræk mod befrielsesfronten. Denne gruppe omfatter spe-

cielt Saigon-administratorer og funktionærer, og mennesker der er faldet for Saigon-administrationens massive kommunisthætz.

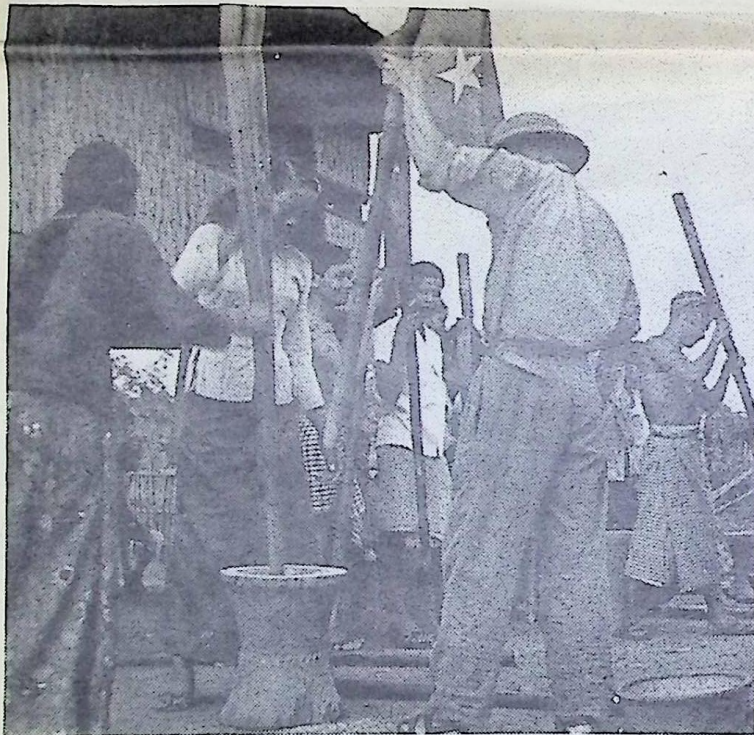
3. En tredje gruppe er slægtninge til de soldater, der ikke er gået over til befrielsesfronten. Koner og børn der er nødsaget til at flygte for at holde sammen på en familie. Disse familiers eneste eksistensgrundlag er mandens soldaterløn.

4. Endelig er der nogle der flygter for at undgå de massive gengældelsesangreb Saigons luftvåben foranstalter mod de befriede områder. At disse luftangreb har meget store dimensioner fremgår af, at Saigon råder over verdens TREDIE største luftvåben.

BEFRIELSESFONTEN OG FLYGTNINGENE.

Befrielsesfronten betragter flygtningene som krigens ofre, og gør alt for at mindske deres problemer. Flygtningene bliver hurtigst muligt transporteret tilbage til deres landsby og den øvrige befolkning. Befrielsesfronten betragter det som en af sine vigtigste opgaver, at få genopbygget Sydvietnam, så den krigstrætte befolkning kan genoptage det normale liv. Folk, der har siddet i Saigon-administrationen, bliver ikke straffet, hvis de erklærer, at ville arbejde under PRG's udstukne retningslinier.

Det sydvietnamesiske folks sejrige kamp under ledelse af befrielsesfronten har allerede bevirket at livet i provinshovedstaden Hue er næsten normalt.

Folket opbygger et demokratisk samfund med bedre levevilkår i de befriede områder

PRG har kontrolleret store dele, ofte størstedelen, af de provinser, der nu er helt befriet. Kun de større byer og provinshovedstederne har været på Saigon-administrationens hænder. Det er vigtigt, at man ikke gør befrielsesstyrkernes afstraffelse og tilbagedrivelse af Saigon-administrationen til en krigsoffen-siv. De fleste provinser og byer er befriet uden kamp. Saigon-hæren er på sammenbruddet rand - den er ganske enkelt ikke i stand til at forsvare sine områder. Tusinder af soldater har gjort mytteri og deserteret. Tusinder har sluttet sig til befrielsesstyrkerne, mange har lagt våbnene og flygtet eller søgt ind i de befriede områder. Mange steder har officerer og embedsmænd overgivet sig og sluttet sig til Folkets befrielseshær og overdraget våben, ammunition og dokumenter. Samtidig har resterne af Saigon-hæren plyndret og ødelagt mange byer og drevet befolkningen med sig som levende skjold.

PRG har erklæret, at de vil fortsætte afstraffelsen af Saigon-ad-

ministrationen indtil den er tvunget til forhandling. Hvor meget kan man nu vente af en ny regeringsdannelse i Saigon og hvilken mulighed er der for en regering, der vil forhandle med PRG? Dette hænger bl.a. sammen med USA's rolle.

USA's stilling er blevet svækket. Hvis amerikanerne i tide havde skiftet Thieu-kliken ud med en regering, der ville indlede forhandlinger med PRG, kunne de have undskudt sammenbruddet et stykke tid, og sikret sig støtte fra forskellige Saigon-politikere. Men ved at satse på Thieu-kliken har USA beredt vejen for denne og deres eget nederlag. Oppositionens krav om Thiους afgang og modstanden mod USA breder sig selv ind i Saigon-administrationen.

Befrielsesstyrkernes afstraffelse af Saigon-administrationen vil sætte en stopper for den fortsatte sabotage af Paris-aftalerne og USA's ny-kolonialistiske planer i Sydvietnam og drive Thieu-kliken ind i en position, der er me-

PARISAFTALEN SKAL OVERHOLDES

Hvor mange gange om dagen har vi ikke hørt at "Nordvietnameserne og partisanerne" er i offensiven. Sandheden er, at Parisaftalen, som USA underskrev i januar 1973 anderkender to regeringer og to regulære hære i Sydvietnam: Saigonregeringen og PRG (Sydvietnams Provisoriske Revolutionsregering), Saigons hær og PLAF: Folkets Væbnede Befrielsesstyrker. Den danske radio og TV citerer ustandselig fra amerikanske og Saigons nyhedsbureauer.

Vi har talt med Le Van Nhut, leder af PRG's informationskontor i Danmark.

AB: Hvad er baggrunden for revolutionsregeringens og befrielsesstyrkernes store fremgang i disse uger?

Svar: Først og fremmest befolkningens nationalfølelse, deres revolutionære følelser, og deres krigstræthed. I alle disse store byer som netop er faldet, har vi set at det er en kombination af befolkningens rejsning mod Saigon-administrationen, og Saigon-tropperne opløsning. Størstedelen af vores militær kommer overhovedet ikke i kamp. Blandt saigon-tropperne er der nogle der vender geværet mod deres egne officerer, nogle der overgiver sig uden videre, og atter andre der deserterer og flygter. Samtidig rjser befolkningen sig, og derfor indtager vi byerne temmelig let. Se f.eks. Danang.

Der var 60.000 af Thiους elitetropper, men det tog ikke mange timer. Hele divisionen gik over til os. I følge Herald Tribune er 6 af Saigon-hærens 13 divisioner sat ud af spillet. De fleste er elitetropper. Thieu har kun sine ringeste tropper tilbage.

GENOPBYGNING

AB: Hvordan er situationen i de Saigon-kontrollerede områder? Hvordan er situationen i de befriede områder?

Svar: I de nyligt befriede områder kan man sige, at livet efter nogle få dage går ind i sin normale gang. I millionbyen Danang f.eks. gik man, straks efter at den var blevet befriet igang med at reparere elektricitets- og vandværker og andre fabrikker, som producerer livsfornødenheder, så livet efter nogle få dage leves i sikkerhed som normalt. Således er det i de befriede zoner, samtidig tager man sig af flygtningene og de mange krigsofre, f.eks. de sårede, de kommer under pleje på hospitalerne og for flygtningenes vedkommende hjælper man dem med at vende tilbage til deres landsbyer, og folk, der har mistet deres hjem, sætter man på alle måder istand til at genoptage deres tidligere liv.

Funktionærerne, som arbejdede under Saigon-administrationen fungerer i deres arbejde som tidligere, størstedelen af arbejderne i disse byer har under kamphandlingerne forsvaret deres fabrikker, disse arbejdere, som er gode arbejdere, er gået

i arbejde som før. Efter to tre dage er der i disse områder ikke nogen tale om kaos (Jeg taler her om byerne, der er ikke nogen ændring på landet i øjeblikket. Landområderne har jo været befriet i lang tid)

AB: Hvordan opbygger PRG administrationen i f.eks. Danang?

Svar: I de befriede byer dannes straks en administration. Alleerede før har der været revolutionære folkekomiteer her, og efter befrielsen dannes en administration, hvor personer, der også før boede i byen indsættes, repræsenterende os, Saigon-regimet og "den tredje styrke". Det foregår helt efter Paris-aftalen.

I de Saigon kontrollerede områder, områder hvortil flygtningene beviger sig, hersker uorden og kaos. En del af soldaterne drager fordel af denne situation og tvinger befolkningen til dit og dat, soldaternes moral er lav og andre reaktionære udnytter situationen til at plyndre befolkningen. Funktionærerne ser situationen, ser nederlaget, ser uordenen. Befolkningen forventer befrielsesstyrkernes komme.

USA HAR OPTRAPPET KRIGEN

AB: Er der Nordvietnamesiske tropper i Sydvietnam?

Svar: Nej, det er en løgn, fabrikeret af amerikanerne, at give dem et påskud til stadig at støtte Thieu, og til at intervenere.

AB: Hvordan vurderer PRG muligheden for militært indgreb fra USA's side?

Svar: Naturligvis er vi vagtsomme overfor dette spørgsmål, men for øjeblikket anser vi det for meget vanskeligt for USA at gribe militært ind i Sydvietnam, fordi de allerede er trykket af lærestegen fra de sidste år; med mere en 500.000 soldater i Sydvietnam kunne de intet gøre mod os, på et tidspunkt hvor vor styrke endnu var meget ringe. Men nu kan de ikke sende 500.000 mand, de ved meget vel, at det er umuligt at vende situationen. Vi er altid vagtsomme overfor amerikansk intervention, men vi anser det for meget vanskeligt for USA at gribe militært ind i Sydvietnam nu.

Hvorfor griber de ikke ind? de er ikke "gode", de er onde, de amerikanske imperialister, men de ser at det er umuligt at vinde militært. Det er umuligt at redde Thieu-regimet og i deres eget land USA, ønsker befolkningen ikke at engagere sig i Vietnamkrigen, heller ikke kongressen.

Vi kræver at amerikanerne skal respektere Paris-aftalen. Hvis de griber ind, vil vi anvende alle metoder deriblandt også militære for at straffe dem, for det ville være brud på Paris-aftalen og vort folks suverænitet.

AB: Er USA's militære engagement tiltagende eller aftagende efter Paris-aftalen?

Svar: Amerikanernes militære engagement i Sydvietnam er blevet øget lidt efter lidt og meget grundigt efter undertegnelsen af Paris-aftalen, beviset er at der før Paris-aftalen var 10.000 militære rådgivere og at der nu er 25.000 der er forklædt som civile. USA har givet milliard beløb til våben til Saigon, en militærhjælp på mellem 5 og 6 millioner til våben og ammunition.

Det vil sige, at det militære engagement i Sydvietnam fortsætter og øges dag for dag med henblik på at styrke Thieu-regimet og

Le Van Nhut, leder af PRG's informationskontor i København.

skabe en tilstrækkelig styrke til at fortsætte krigen og genindtage de befriede områder.

Vi har også set, hvordan Pres. Ford og Kissinger i de sidste måneder uophørligt beder om tillægsbevilling i Kongressen de har bedt om en bevilling indtil juni måned på 300 millioner doll. (ca. 1,6 mia. kr.) Dette viser tydeligt, at Ford regeringen engagerer sig dybt i krigen i Sydvietnam, for at presse Thieu til at fortsætte, foreslår de endog nu hjælp til det kommende år på et "tilstrækkeligt" beløb, ja det er ordet de anvender - dvs. op til hvilket som helst beløb!

THIEU'S DAGE ER TALTE

AB: Hvordan stiller PRG sig til forhandlinger med Thieu og USA?

Svar: Vi kan kun optage forhandlinger med en ny Saigon-regering. USA må ophøre med deres støtte til Thieu. Thieu må gå af, og hvis en anden regering dannes, må den offentligt erklære sig rede til at føre Paris-aftalen ud i livet. Hvis det sker så vil vi forhandle. Men hvis Thieu går, og der dannes en anden regering, der ikke vil overholde Paris-aftalen, så bliver der ingen forhandling.

AB: Hvor lang tid vil der gå før Thieu-kliken er færdig?

Svar: Det er meget svært at sige. Måske 2 - 3 måneder, måske 10 - 12 dage. Jeg tror personligt det sker meget, meget snart. For hvert sekund amerikanerne opretholder Thieu ved magten mister de indflydelse i Sydvietnam.

HVAD KAN DET DANSKE FOLK GØRE?

AB: Hvad kan det danske folk gøre for at bidrage til at bringe krigen til ophør og hjælpe det vietnamesiske folk?

Svar: For det første: På det skarpeste fordømme USA's militære og økonomiske indblanding i Syd-vietnam. Fordømme Fords ansøgning om yderligere 300 millioner dollars til at fortsætte krigen med. For det andet: Kræve at USA øjeblikkeligt ophører med sin indblanding i Sydvietsnams interne forhold, at Thieu øjeblikkelig afsættes, for han er kommet til magten ved amerikanernes hjælp. Der må dannes en regering i Saigon som overholder Paris-aftalen.

For det tredje: Kræve at den danske regering anerkender Sydvietsnams Provisoriske Revolutionsregering.

For det fjerde: Økonomisk bistand til PRG. Nu hvor vi kontrollerer et så stort område er der behov for store ressourcer til genopbygning. Vi skal hjælpe de sårede, flygtningene og alle dem der vender tilbage til landsbyerne.

Befrielseskampen i det sydlige Afrika

Efter at Portugal blev tvunget til at opgive sine kolonier i Afrika, Guinea-Bissau, Angola og Mozambique, samler interessen sig især om befrielseskampen i raciststaterne Sydafrika og Rhodesia samt det af Sydafrika besatte Sydvestafrika. Især er det Rhodesia som på grund af befrielsesbevægelsernes fremgang er i søgelyset. Zimbabwe, som er det rigtige navn for Rhodesia, blev koloniseret af englænderne i 1800-tallet. Det blev opkaldt efter storkapitalisten og racisten Cecil Rhodes, som personligt havde stor andel i de profitter som blev hentet hjem fra Zimbabwe. Men da England efter 2. verdenskrig blev tvunget til at opgive sine kolonier over hele verden, begyndte man at forberede en nykolonialistisk løsning, hvor sorte samarbejdskraft skulle sikre, at England fortsat kunne kontrollere økonomien. Imidlertid var de hvide kolonisatorer i Zimbabwe ikke til sinds at finde sig i det. Under ledelse af fascist og racisten Ian Smith dannede de selv regering og brød forbindelsen med England. Der oprettedes et terrorstyre, som efter devisen at sorte mennesker er dyr og skal behandles som dyr, repræsenterede højst 5% af befolkningen, nemlig de hvide.

Under store ord vedtog FN at indlede en handelsboycot for at tvinge Ian Smith til at opgive diktaturet. Det er imidlertid en kendt sag at handel med Rhodesia foregår i samme omfang som før. Men Ian Smith får ikke lov til længe endnu at fortsætte sit overflodsliv. De sorte har startet en storstilet krig mod undertrykkerne. Det har fået Ian Smiths største støtte, Sydafrika, til at trække lidt i land. Sydafrika har ladet forstå at en sort samarbejdsregering kan blive at foretrække frem for Ian Smith. Det kan blive skæbnesvangert, fordi der befinder sig ca. 20.000 sydafrikanske soldater i Rhodesia for at holde den sorte befolkning i skak.

Der findes fire befrielsesorganisationer i Zimbabwe. Den stærkeste er ZANU (Zimbabwe

African National Union). Der udover er der ZAPU, ANC og FROLIZI, ZANU dannedes i 1963 og den væbnede befrielseskamp indledtes i 1965 samtidig med at Ian Smiths selvstændighedserklæring. Kampen startedes fra nabolandet Zambia, men har udviklet sig især i de sidste 2 år. Nu kan Ian Smiths tropper ikke færdes i den nordlige og den nordøstlige del af landet. Samtidig har de fire nationalistorganisationer indledt et samarbejde som lover godt for fremtiden. ANC (African national Council) er nu det centrum hvorfra kampen koordineres, men ZANU understreger, at alle organisationerne beholder sin selvstændighed. ZANU praktiserer den væbnede kamp mod undertrykkelsen, mens nogle af de andre er fortalere for en ikke-voldelig vej til friheden. Dette har Ian Smith forsøgt at udnytte

til at splitte kampen. Han lod udsprede det rygte, at der var opnået våbenhvile mellem den hvide regering og den sorte. Næsten hele den danske presse bakkede op om propagandaen og viste sit rette ansigt. For ZANU's vedkommende har der ikke været tale om nogen våbenhvile, og for at gå med til en sådan kræver de at alle politiske fanger løslades, at de hundreder tusinder som lever i koncentrationslejre slippes fri, og at ZANU ikke længere forbydes. En våbenhvile kan kun sluttes med ZANU. Ingen andre politiske partier kan gøre det fordi ZANU har befrielseshæren ZANLA under sin kommando. Det har da også vist sig, at der aldrig har været tale om nogen våbenhvile. Dels har ZANU store fremgange, og dels har Ian Smith ved forskellige terroraktioner vist at aller mindst han tænker i de baner.

I forbindelse med sin talen om våbenhvile løslod Ian Smith i december 1974 ZANU's leder Ndeabangani Sithole efter 10 års fængselskab. Angiveligt for at få ZANU til at nedlægge våbnene. Da dette mislykkedes, fængsledes Sithole igen, denne gang med det horrible påskud at han skulle have planlagt et attentat mod lederne af ANC. Igen et splittelsesforsøg. Og da fængslingen fik den modsatte effekt end tilsigtet, nemlig øgede ZANU's indsats og samtidig påkaldte vrede fra selve Sydafrika, gik Ian Smith endnu videre. Den 18. marts blev ZANU's formand udenfor Zimbabwe myrdet ved en bombeeksplosion i Zambia, utvivlsomt begået af Ian Smith's lejesvende.

Mordet kan ikke betegnes som andet end et krampagtigt forsøg på at holde en uundgåelig udvikling tilbage, nemlig det racistiske styres fald og oprettelsen af et demokratisk Zimbabwe.

Men situationen er ikke kun katastrofal for Ian Smith. Hans kampfælle i Sydafrika, Vorster har også stort besvær. Sydafrika isoleres mere og mere, befrielsen af Angola og Mozambique har fjernet to vigtige stødpudeområder for den sydafrikanske racisme, og den væbnede kamp i Rhodesia truer i høj grad også Vorster. Samtidig er der en opblussen af kampen i selve Sydafrika.

Det er netop 15 år siden den berygtede Sharpville-massakre fandt sted. 69 blev dræbt og 200 såret, da politiet åbnede ild mod en fredelig demonstration. Men tiden har været fuld af lignende massakrer foranlediget af især de sorte minearbejderes kamp for højere lønninger og tålelige arbejdsforhold. I februar 1974 dræbtes 19 og såredes 260 i tre britisk-amerikanske ejede miner. I april, maj og juni 1974 dræbtes 17 og såredes 99 i de ligeledes britisk-amerikanske ejede Deep Levels miner. I januar i år dræbtes 9 og såredes 2 i Von Vaal Reef minen og i februar dræbtes 28 minearbejdere da politiet stormede et herberg hvor minearbejderne holdt møde.

Der findes en lovlig fagforening i Sydafrika, TUSCA, men den er styret af fascisterne og modarbejder minearbejdernes kamp. Men samtidig arbejder en ulovlig fagforening i de store miner og det er den, SACTU, som står bag de store strejker og demonstrationer der har været i 1974 og 75. Den er organiseret i hemmelige fabrikskomiteer, som leder strejkerne.

Samtidig med strejker i minerne i selve Sydafrika vokser befrielsesbevægelsen i Namibia, det såkaldte Sydvestafrika. Dette sanktionerendes af Nationernes Forbund (nu FN) mod at

Kolonialismens spor består i de befriede områder. Analfabetismen er høj, og befrielsesbevægelserne lægger derfor stor vægt på at undervise og politisere folket.

Sydafrika lovede at udvikle landet. Men Sydafrika gjorde det stik modsatte. Den hvide kolonisation opmuntrades og sydafrikanske apartheidlove indførtes i landet. FN forsøgte ved foranstaltninger og løftede pegefingre at kalde Sydafrika til fornuft, men forgæves. Derfor optog befrielsesbevægelsen SWAPO (South West African People's Organisation) den væbnede guerillakamp i 1966.

Et stort spring fremad nåedes i 1972 da en kæmpemæssig strejke ramte samtlige store virksomheder i Ovamboland. I over 3 måneder strejkede 20.000 arbejdere for bedre lønninger og arbejdsforhold og mod Sydafrikas besættelse af Namibia. Premierminister Vorster blev tvunget til trætte og levevilkårene forbedredes. Samtidig resulterede strejken i øget bevidsthed om den væbnede kamps nødvendighed for at opnå selvstændighed. Det har givet SWAPO store fremgange i den senere tid.

Tendensen i det sydlige Afrika er klar. Racistregimerne får sværere og sværere ved at klare sig mod den voksende befrielsesbevægelse. Portugals nederlag i kolonikrigen var begyndelsen, Zimbabwe, Namibia og Sydafrika vil følge efter!.

PORTUGAL: Revisionisterne går reaktionens ærinde

Den 25. april skal der afholdes parlamentsvalg i Portugal - det første i et halvt århundrede. Den første opgave for det nyvalgte parlament bliver at udarbejde en ny grundlov, som skal afspejle de ændringer i det portugisiske samfund, der har fulgt det antifascistiske kup d. 25. april sidste år.

Udviklingen i Portugal i det forløbne år og især begivenhederne op til valgkampens start har fået megen omtale og opmærksomhed i de borgerlige medier. Det billede, de har tegnet, har virket forvirrende på mange: Det gamle fascistiske styre er blevet styrtet, og i stedet er der trådt en militærregering, som bl.a. "Portugals Kommunistiske Parti" (PCP) indgår i med to ministerposter. Regeringen bruger store ord om kamp mod de reaktionære og fascistiske kræfter i landet, og samtidig vender den sig skarpt mod arbejdernes aktioner for bedre løn- og arbejdsforhold. Regeringen vil indføre et "sandt demokrati", befriet for monopolernes herredømme - den har for nylig nationaliseret bankerne -, men samtidig har den forbudt flere revolutionære organisationer at deltage i det kommende valg.

Hvad er baggrunden for denne udvikling, og hvad står den nuværende portugisiske regering for?

BAGGRUNDEN FOR KUPPET

Det portugisiske borgerskab holdt i 40 år den arbejdende befolkning i skak med et fascistisk terrorstyre. Men den kapitalistiske verdenskrise skabte voksende problemer også i Portugal.

Samtidig var befrielsesbevægelserne i landets afrikanske kolonier på sejrrig fremmarch, og efterhånden indså de mere fremsynede dele af det portugisiske borgerskab, at det fascistiske styre var ude af trit med tiden. Det var ikke i stand til at opfylde de portugisiske kapitalisters behov for fornyelser på både det økonomiske og det politiske område. En nærmere tilknytning til EF; anerkendelse af formel selvstændighed for de afrikanske kolonier (men med fortsat økonomisk indflydelse under "nykolonialistiske" former); indførelse af visse demokratiske reformer i landet i et forsøg på at dæmpe op for den voksende uro og kampvillighed i den portugisiske arbejder- og bondebefolkning (noget, den fascistiske terror havde vist sig ikke at være i stand til) - alt dette dannede baggrunden for kuppet den 25. april sidste år. Borgerskabet havde brug for en regering, der kunne opfylde disse behov.

HÆREN OG PCP LEDER REGERINGEN

Det var de utilfredse elementer indenfor officerskorpsen og hæren, der blev den udførende kraft ved kuppet, og udviklingen siden har klart vist, at det er disse kræfter, De væbnede Styrkers Bevægelse (MFA), der er den ene politiske hovedkraft i dagens Portugal. Den anden er det Moskva-revisionistiske kommunistparti, PCP. Omvæltningen fra årtiers fascistisk diktatur til et borgerligt-demokratisk styre indebærer naturligvis en vis risiko for borgerskabet. For at forhindre at der ud af denne omvæltning udvikles en bevægelse i arbejderklassen, som også retter sig mod borgerskabet selv, dvs. en revolutionær bevægelse med socialismen som mål, har borgerskabet brug for et parti eller en organisation,

Fra en demonstration arrangeret af portugisiske marxister-leninister.

der har politisk indflydelse over brede dele af den arbejdende befolkning. En indflydelse vel at mærke, som tjener til at stabilisere situationen og til at dæmpe arbejderklassens økonomiske og politiske krav. Og her har PCP vist sig at være denne opgave voksen. PCP har forlængst opgivet den revolutionære kamp, for i stedet at "få indflydelse" gennem at besætte ledende poster i forskellige masseorganisationer (fagforeninger, ungdoms- og kvindebevægelser m.v.), og nu altså også gennem et regeringssamarbejde med den ikke-fascistiske del af borgerskabet. Revisionisternes vigtigste opgave i regeringen er at mane til mådehold, at sikre den "sociale fred", som det udtrykkes, og at "redde landet (dvs. kapitalisterne) fra økonomisk kaos".

REVISIONISTERNES ANTISTREJKEKAMPAGNE

Gennem hele sidste halvdel af 1974 skyllede en bølge af vilde strejker gennem Portugal. Arbejderne krævede højere løn (inflationen er 33% på årsbasis), kortere arbejdstid og udrensning af alle fascistiske i virksomhedsledelserne. Regeringen og med den PCP svarede igen med en gigantisk antistrejkekampagne i presse, radio og TV. PCP kører på bedste socialdemokratiske vis frem med sin "landets-økonomi-kræver-løntilbageholdenhed"-politik, og i pressen er det - igen - blevet forbudt at propagandere for strejker og sprede "falske nyheder".

De faglige love, som PCP for nylig fik gennemtruffet, betyder en centralisering af fagbevægelsen under revisionisternes ledelse. Det betyder igen bl.a. at strejker om løn- og arbejdsforhold kun kan gennemføres, efter at den er varslet med opstillede krav et fastsat stykke tid i forvejen. Alle andre strejker, herunder politiske strejker og sympati-aktioner er helt forbudt.

REVOLUTIONSRÅDET HAR DEN REELLE MAGT

PCP forsømmer ingen lejlighed til at rose regeringens handlinger og erklære sin fulde loyalitet til den og til de væbnede styrker. "Alliancen mellem folket og militæret" skal styrkes, siger PCP-lederen Cunhal, og dermed mener han regeringssamarbejdet mellem officererne i "Det øverste Revolutionsråd" og PCP. På sin side udtaler den militære regeringsleder, Goncalves, sin fuldstændige støtte til PCP.

Det nylige - nægtelig dilettantiske - fascistiske kupforsøg under fhv. general Spínolas ledelse blev af regeringen udnyttet til at give Revolutionsrådet både udøvende og lovgivende magt. Det vil sige, at det parlament, der skal vælges d. 25. april, ikke får skygge af reelle beføjelser. Revolutionsrådet har da også erklæret, at det forbeholder sig ret til at nedlægge veto mod dele af det grundlovsforslag, som parlamentet skal udarbejde. Samtidig benyttede rege-

ringen lejligheden til at forbyde flere revolutionære organisationer - officielt med den begrundelse, at disses aktiviteter "provokerede fascisterne".

DE TO SUPERMAGTERS ROLLE

De fascistiske kræfters tilsyneladende nederlag i Portugal har ikke overraskende vakt bekymring og uro i USA. Gennem NATO har USA siden krigen haft en afgørende indflydelse i landet, og dets beliggenhed ved den vestlige indsejling til Middelhavet gør det til et vigtigt strategisk område i kampen mellem USA og den anden supermagt, Sovjet. Faren for et USA-inspireret og CIA-organiseret fascistisk kup i Portugal er i høj grad reel, ikke mindst på baggrund af den øgede indflydelse, som den sovjetiske social-imperialisme har fået i landet siden kuppet, takket være PCPs regeringsdeltagelse. Sovjet har allerede anmodet om en flådebase på den portugisiske kyst samt forskellige begunstigelser af den sovjetiske handelsflåde. Og regeringen har vist sig mere end villig til at opfylde Kremls ønsker.

REVISIONISTERNE SABOTERER KAMPEN FOR DEMOKRATISKE RETTIGHEDER

Kuppet mod det gamle fascististyre for et år siden betød at de portugisiske arbejdere og bønder efter 40 års fascistisme fik demokratiske rettigheder - forsamlings- og ytringsfrihed, ret til at danne politiske og faglige organisationer. Brede dele af den portugisiske befolkning er i dag blevet politisk bevidste og har taget kampen op mod deres undertrykkere. Men revisionisterne har i denne situation vist, at de tværtimod at gå i spidsen i kampen for de demokratiske rettigheder i virkeligheden er med til at indskrænke dem, så snart masserne udnytter dem til at kæmpe for sine interesser. Revisionisterne dækker sig ind under fraser om, at "vi ikke må provokere fascisterne", og at arbejderne derfor må være tilbageholdende i deres krav. Men udviklingen har jo netop vist at de demokratiske rettigheder kan arbejderne kun erobre gennem kamp, og ikke gennem eftergivenhed overfor borgerskabet.

DDRS tromler frem

Et eksempel på
samarbejde mellem
kapital, statsmagt
og fagbevægelse

DDRS - Det Danske Rengørings-selskab der er en del af det danske monopolfirma ISS (International Service System) har igen flere år bevidst arbejdet på at sikre sig en meget stor del af den kommunale rengøring.

Efter 6 års intensiv kampagne er det lykkedes dem at få finansministeren til at lægge moms på kommunernes rengøring. Dette tvinger kommunerne til at nedbringe udgifterne på dette område, hvorefter DDRS kan komme med sine billige tilbud. DDRS' direktør Niels Erik Bonner er formand for branchens arbejdsgiverforening, og har derfor ført forhandlingerne med finansministeriet. Beslutningen om moms på den kommunale rengøring

trådte i kraft pr. 1. april, og DDRS har fulgt sagen grundigt op. Samtlige landets kommuner har modtaget tilbud fra selskabet, der fortæller hvor meget kommunen kan spare i rengøring, ved at lade DDRS overtage den, og det har givet bonus. Adskillige kommuner - ifølge DDRS egne tal ca 40 procent! - har besluttet at lade DDRS overtage rengøringen og været fuldstændig ligeglade med at det betyder løntilbagegang for rengøringsdamerne på 5-6 kr. i timen og opskrining af tempoet.

Sagen viser klart hvorledes de store monopolselskaber i nært samarbejde med staten sikrer fortsat udvidelse af deres selskaber og kæmpe-profit. Overalt hvor selskabet har overtaget den kom-

mune rengøring er det sket med kommunernes aktive bistand. Kommunerne har opsagt rengøringsdamerne og i samme åndedrag tilbyder DDRS de selvsamme damer ansættelse i DDRS på betingelser der betyder ringere løn og arbejdsforhold. Kommunerne har oven i købet lavet en overgangsordning med selskabet således at det reelt overtager rengøringen før kommunernes opsigelse træder i kraft, således at de ansættelsesforhold, rengøringsdamerne har med kommunerne, i praksis er overgået til DDRS - for det meste en måned før opsigelsen træder i kraft.

Den offentlige sektor bidrager med 55 procent af DDRS' omsætning, og direktør Bonner regner med "en voldsom udvidelse af omsætningen med offentlig virksomhed".

Rengøringsdamerne faglige organisation Kvindeligt Arbejderforbund har ikke så meget som løftet en pegefinger i den anledning. Kvindeligt Arbejderforbund har overenskomst med DDRS og har altså accepteret de løn- og arbejds-vilkår der råder i dette selskab. Og de rengøringsdamer der har strejket i forbindelse med DDRS' overtagelse af rengøringen rundt om i landet, har Kvindeligt Arbejderforbund ladet i stikken. Arbejderne må acceptere de overenskomster som forbundet har indgået.

Rengøringsdamerne tvinges altså til at skifte fra Kommunalarbejderforbundet til Kvindeligt Arbejderforbund. Har Kommunalarbejderforbundet forsøgt at mobilisere sine medlemmer til kamp mod forringelserne? Nej, alt hvad de har gjort er at overveje at lægge sag an mod en enkelt kommune!

Eksemplet med DDRS metoder er skræmmende, omend de også er kendt inden for andre brancher. Perspektivet for rengøringsoffensiven går nemlig langt videre end blot til at DDRS overtager rengøringen en masse steder. Selskabet har bevidst spillet på den hetz der har kørt mod de offentlige udgifter, og vist at der kan opnås meget store besparelser på rengøringsområdet. At disse besparelser så opnås på bekostning af rengøringsdamerne løntilbagegang er der ingen der tager notits af. Vi ved også, at når først DDRS har erobret rengøringen, og kommunerne ikke længere råder over nogen muligheder for at overtage den igen, så er det DDRS der bestemmer prisen egenmægtigt.

Enkelte kommuner har afvist DDRS, blandt andet Rønne kommune, men det er ikke af solidaritetsfølelse med rengøringsdamerne. Tværtimod kan kommunen udnytte DDRS kampagne til på egen hånd at sætte lønningerne ned, og tempoet op - hvad den da også har gjort.

**KLASSE
KAMPEN
I VERDEN**

Schweiz

For første gang i 20 år demonstrerede arbejdere over hele landet mod massefyringer, arbejdsløshed og de forværede levevilkår. Ialt 20.000 arbejdere i over 30 byer demonstrerede i begyndelsen af marts - schweiziske arbejdere side ved side med fremmedarbejdere.

Billedet viser strejkende rengøringsdamer i den svenske by Skövde. Rengøringsdamerne her gik i spidsen og blev forebilledet for strejkerne andre steder i Sverige.

De svenske rengørings- damer sejrede

Sverige driver ASAB (søsterselskab til et danske DDRS) den samme politik som i Danmark. De overtager stadig større dele af den kommunale og statslige rengøring, og driver den samme offensiv mod rengøringsdamerne lønninger og arbejdsvilkår som her.

På det statsejede mineselskab LKAB, strejkede 150 rengøringsdamer mod ASAB, og vandt en sejr, ikke ved at støtte sig på deres fagforening, men ved at stole på egne kræfter.

Andre steder i Sverige har der været lignende strejker, hvor rengøringsdamerne selvstændigt er gået i kamp, og selv organiseret sig i valgte strejkekomiteer. Formanden for Umeå rengøringsdamerne strejkekomitee siger således efter deres strejke at de vil "sprede information om strejken og afsløre fagforeningens og ASAB's metode for at

splitte os. Vi kan ikke føre nogen virkelig kamp gennem fagforeningerne for vores krav, men vi kan anvende fagforeningsmøderne til at afsløre fagforeningerne og højne bevidstheden hos de arbejdere der møder op på møderne".

I Sverige har fagpampernes frygt for rengøringsdamerne selvstændige kamp været så stor, at de har optrådt som skruetrækkere.

De danske rengøringsdamer har kunnet gøre de samme erfaringer. Ingen af de steder hvor DDRS har overtaget rengøringen, og rengøringsdamerne er blevet udsat for deres løn- og arbejds-politik, har fagforeningen hjulpet dem. Tværtimod har Kvindeligt Arbejderforbund stiltiende accepteret rengøringsdamerne lønforringelser og dårlige arbejdsforhold.

KINA I DAG

GRATIS ABONNEMENT

Udg. af den Kinesiske Folke-republikks Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup

Tegn abonnement på Foreningen Venskab med Kinas småskriftter om livet i Kina. 15 kr for 10 hefter.

SOVJETUNIONEN UDPLYNDRER ØST-LANDENE

Gennem mange år har Sovjetunionen i COMECON kæmpet for doktrinen om "international arbejdsdeling" og "økonomisk integration". Herved er de østeuropæiske lande blevet fuldstændig økonomisk afhængige af supermagten USSR, som nu dikterer disse landes egne nationale økonomier ud fra Sovjetunionens interesser. Det er et klart imperialistisk mønster - i socialismens navn!

Af olie- og råstofimporten til Chekoslovakiet, DDR, Bulgarien, Polen og Ungarn kommer gennemsnitlig 90% fra Sovjetunionen. Det benytter de sovjetiske revisionister sig af til at gøre kæmpe profitter gennem store prisstigninger på det østeuropæiske marked.

Sovjetunionen har således gennem det sidste år og længe før udløbet af de igangværende 5-årsplaner vilkårligt påtvunget de østeuropæiske lande store prisstigninger på råvarer incl. olie.

Supermagten har tilsidesat de tidligere aftaler om 5-årige prisjusteringer og tvunget dem til at godtage en prisfastsættelse for et år ad gangen - hvilket jo umuliggør en samlet økonomisk 5-årsplanlægning.

I følge den ungarske avis "Nepszabadsag" d. 23.2.1975

er priserne på sovjetiske råvarer og olie til Ungarn steget gennemsnitlig 52% siden nytår. Prisen for den sovjetiske olie er alene steget 150%, og priserne på kobber og jernmalm er steget 100%!

Det drejer sig om store summer: Ungarn må betale 120 millioner rubler mere for olien i 1975, hvorved den ungarske stats importudgifter vil blive fordoblet og underskuddet på handelsbalancen dermed øget i sovjetisk favør. DDR må betale 1.700 millioner mark mere for olien i 1975.

Derfor indser nu flere østeuropæiske lande nødvendigheden af at opbygge en uafhængig national økonomi. De søger at udnytte deres egne naturressourcer, retter blikket mod verdensmarkedet og prøver at styrke handlen med den 3. verdens lande. Modstanden mod supermagten Sovjetunionen øges gradvis. Her går Rumænien i spidsen ved at nægte at godtage Moskva-revisionisternes indblanding i det rumænske kommunistpartis indre anliggender, ligesom de ikke accepterer sovjetisk militær tilstedeværelse på Rumænsk territorium.

(Fra det kinesiske nyhedsbureau Hsinhua)

Japan

1000 bonderepræsentanter fra alle dele af Japan samledes den 4. marts i Tokyo for at kræve forbedrede levevilkår, højere og stabile landbrugspriser og en højere grad af selvforsyning af fødevarer.

I mødet deltog mange arbejdere, og formanden for de forenede, uafhængige fagforeninger erklærede, at den japanske monopolkapitalisme nu venter krisens byrder over på såvel arbejderklassen som på bønderne. Levevilkårene forværres derfor for hele det arbejdende folk. Arbejderne og bønderne må sammen slå angrebet tilbage, sagde han.

Cameroon

"Cameroon Tribune" fordømte den 18. marts Sovjetunionens og USA's plyndringer af fiskebestanden ud for Afrika's kyst: "Havet udfør vore kyster er oversæet med sovjetiske og amerikanske fiskeskibe med den mest avancerede teknologiske udrustning. De bogstavelig talt udrykker fiskebestanden og forhindrer de afrikanske fiskere i at tjene til livets ophold", hed det i avisen.

Pakistan

På baggrund af Indiens nylige annekktion af Kashmir afholdtes den 28 februar en landsdækkende generalstrejke, som forenede hele den pakistanske nation i protest mod Indiens aggressive hensigter overfor dets nabolande.

Såvel annekktionen af Sikkim som af Kashmir viser, at Indira Gandhis regering optræder som de sovjetiske socialimperialisters spydspids i deres bestræbelser for at vinde kontrol over hele Asien.

Indien

500.000 mennesker samledes den 6. marts i New Dehli for at protestere mod korruptionen i regeringen og de forværede levevilkår. De krævede sociale rettigheder og demokratisk retfærdighed. New Dehli arbejdere støttede demonstrationen ved strejker. For at hindre demonstranterne i at komme ind i New Dehli, havde regeringen udkommanderet soldater og politi ved alle byens indfaldsveje. Men folk brød igennem spærringerne til trods for knipler og tåregasgranater.

(Fra Hsinhua)

"Vi blir ædt op af det samarbejdsloort!"

Interview med to Uniprint-arbejdere

AB: Hvordan opfatter I resultatet af aktionen - sejr eller nederlag, eller begge dele?

Bjarne: Når man tænker på hvordan det endte med en tilsvarende aktion i Frankrig - Lép - hvor kun 350 (ud af 1300) blev genantaget, så er jeg lige ved at være stolt at det her, for vi har ikke firet spor på vores krav. Vi har haft mulighed for det, med tilbuddet om 24 mand genansat. Men jeg er glad for at det ikke er blevet til noget.

Inge: Jeg havde jo nok håbet på at vi var kommet igang igen. Men jeg tror nok der var mange der tabte lysten til sidst fordi vi kunne se, at der ikke var nogen der kom i arbejde. Men jeg vil ikke sige det har været en succes, jeg vil heller ikke sige det har været en fiasko, for vi har selvfølgelig lært noget undervejs.

AB: Hvordan har I opfattet arbejderpartierne rolle i det her?

Bjarne: Socialdemokratiet er jo nok bedst tjent med at vi ikke siger noget. De andre har jo sådan været nogenlunde.

Inge: Jeg synes at Socialdemokratiet netop har vist at det ikke er noget arbejderparti overhovedet. Det er et godt bøgerligt parti, simpelthen.

Bjarne: Ja, jeg vil endda sige at de har en endnu farligere mission end et godt borgerligt parti, fordi de kalder sig arbejderparti. De lokker folk med ind i noget. Så følger folk ligesom et afhængighedsforhold, fordi de engang har stemt på det og fulgte det, så de kan ligesom ikke frigøre sig. Det er også det med samarbejdsorganer og medarbejderrepræsentanter som vi også har haft. Vi bliver snydt ind i noget samarbejde, hvor vi bliver røvdret til sidst.

Men det er jo hele LO's og Socialdemokratiets linie. Vi bliver ædt op af det samarbej-

dsloort. Vi må se at få skåret igennem. For når man først begynder med kompromisserne, hvornår ender man så - aldrig.

AB: Så er der jeres organisering af kampen. Har I begået nogle fejl som I vil advare andre imod?

Bjarne: I starten gjorde vi den fejl at køre med strejke udvalget som øverste myndighed. Men det virkede meget dårligt, fordi der var for mange der ikke var med i beslutningerne. Så gik vi over til at lade fællesmødet være øverste myndighed.

Inge: En meget stor fejl vi har begået, det er at vi ikke har formået at drage de arbejdsløse fra vores eget område med ind i arbejdet her. Desuden var vi meget længe om at komme i gang med at komme ud på arbejdspladserne. Det var først mellem tre og fire uger inde i aktionen.

AB: Men det er ligesom der har været en modvilje hos nogen af jer mod at drage flere folk ind?

Inge: Ja, for jeg tror nok på et tidspunkt, der var vi meget selvbeskuende. Folk kunne komme til os, hvis de ville os noget. Mens vi holdt fabrikken besat, rendte der jo folk ud og ind - studerende og andre, der havde tid til at komme der om dagen.

Bjarne Irling

Der tror jeg nok, vi på et tidspunkt sad og var lidt for frelste og var lidt for glade for os selv. Så vi glemte helt, at vi faktisk skulle have været ude på arbejdspladserne først, og så tage det andet som det sekundære, og arbejdspladser og arbejdsløse som det primære, det er den vurdering jeg kan lave.

Bjarne: Jeg synes at det er ligesom vi er blevet overvældet. Det er ikke bevidst at vi ikke har gjort det ene eller det andet. Men det er lige som om de har væltet ind over os, med alle de mennesker der kom og ville høre og snakke. At vi så bagefter fandt ud af: hvor fanden bliver arbejdspladserne egentlig af? Så forsøgte vi på et tidspunkt at sætte lidt system i det. Der var altså flere steder hvor vi blev smidt ud - af tillidsfolkene!

Inge: Jeg er altså ikke blevet afvist nogen steder, men det har også først og fremmest været arbejdspladser inden for vores eget område, og så i anden omgang var det store arbejdspladser som Carlsberg, Tuborg og sådan nogen steder. Der fik vi lov til at være der hele formiddagen og bruge frokostpauserne og samtaleanlægget.

AB: Er der andre erfaringer fra aktionen?

Bjarne: Vi har tænkt os at lave sådan en slags slagplan som kan bruges af andre arbejdere der kommer i lignende situation. Nu har jeg jo været på LO-skolen en tre-fire gange til tillidsmandskurser og samarbejdskurser. Man lærer ikke en skid om strejker, det er samarbejde, samarbejde, samarbejde. Det må være muligt at stykke noget sammen, så man har noget at gå ud fra. Og det har vi altså tænkt os at forsøge på.

AB: Angående den økonomiske støtte I har fået fra Grafisk Kartel, var der så nogen af jer, der så en fare i det?

Inge: Jeg tror nok, der var en del af os der var lidt bange for at få blandet Kartellet ind hurtigt i ak-

Inge Steenberg

tionen. Det var jeg i hvert fald personligt, sådan at man kunne tænke sig, at de ville komme ind og tage styringen. Der oplevede vi jo det mærkelige, at de dage hvor Kartellet var direkte indblandet med fagforeningsformænd, der sad vi i grupper og diskuterede med vores egne formænd og kunne simpelthen ikke få nogen løsning frem. Først da de var skrubbet ud af døren, så fandt vi ud af, at vi godt kunne tale sammen uden at de var der, og finde ud af, at vi ville blive med at strejke.

AB: Grunden til at vi spurgte, om I så nogen fare ved at modtage støtten fra Kartellet, som vel har udgjort en ret stor del af jeres økonomi, er, at man jo aldrig ved, hvor man har sådan en fagforening. Den kunne bakke ud en dag og sige: Nu kan vi ikke støtte jer mere, nu ligger der et tilbud om så og så mange genansatte.

Inge: Der tror jeg, at netop fordi vi havde støttekomiteer, og de var begyndt at samle ind samtidig med at vi fik støtten fra Det Grafiske Kartel, så havde vi dem sådan set i dobbeltild. Hvis Kartellet på et tidspunkt havde bakked ud, så kunne vi sige: Det gør heller ikke noget, for nu har vi så meget i ryggen, så vi kan føre aktionen videre.

Bjarne: Ikke desto mindre er der noget rigtig i det I siger. Faren har været der. Hvor stor den har været er svært at sige, for det blev ikke aktuelt. Men jeg blev i hvert fald meget overrasket over vores fagforening, så progressiv den var. Men det er helt sikkert, at andre fagforeninger og forbund, der skal man i hvert fald holde ørene stive! Hvis vi f.eks. havde været smede, så havde det forholdt sig noget anderledes. Vores fagforening har jo en vis tradition. Vi er nok blevet overrasket over at de var så progressive, men vi har hele tiden regnet med dem.

AB: Hvad er erfaringerne fra støttearbejdet, under at det har været en stor hjælp?

Inge: Vi kan jo konstatere, at de

fleste støttekomiteer, de ligger jo altså på universiteter og sådan nogen steder. Med hensyn til arbejds-kampe, så er jeg i hvert fald helt overbevist om, at de arbejds-kampe, der skal føres fremover, de skal føres på arbejdspladserne og af arbejderne selv. Støttekomiteernes opgave må først og fremmest være at dele informationsmateriale ud om strejken og så samle ind - andet og mere skal de ikke gøre.

Bjarne: Jeg er sådan set ligeglad om det er arbejdere eller studenter, der støtter aktionen, hvis de støtter er det kun godt.

Inge: Jeg vender mig ikke imod oprettelsen af støttekomiteer på det grundlag vi har haft i dag. Jeg er bare lidt urolig over det. For vi kan bare konstatere, at der ikke er ret mange arbejdere, der egentlig ved, hvad denne her aktion har gået ud på eller hvordan den er sluttet. Problemet er måske heller ikke så meget at det er studenter, men at der ikke blev arbejdet målbevidst med at sprede informationer til arbejderklassen.

AB: Jeres kamp har jo også afsløret at kapitalen har nogle magtfulde forbundsfæller - ikke mindst politiet. Hvordan laver vi så samfundet om - reformer eller revolution?

Inge: De fleste tror, at hvis de går ind i det parlamentariske system, så kan de ændre det inde fra. Det ser vi med fagforeningerne, og det ser man i alle mulige andre foreninger. Der siger man, at hvis man vil ændre, så må man gå med ind og være med til at ændre. Og det er den fedeste løgn man har bildt arbejderne ind til dato. Tværtimod: Vi skal tage sagen i vores egen hånd ud på arbejdspladserne. Vi skal holde møder derude og vi skal diskutere situationen - også om andet end om vi skal holde kaffepauser eller have kiler eller sådan noget. Vi skal også diskutere situationen i dagens Danmark.

Bjarne: Undervejs i aktionen er jeg i hvert fald helt strøget væk fra det der reformistiske bavl. Jeg synes det er trådt så tydeligt frem. Nu har jeg siddet og læst en masse om arbejderklassens historie, også i Danmark helt fra tyverne. Og for mig at se har vi ikke opnået en skid. Vi har fået en bedre levestandard på grund af at vi har sendt maddammen på arbejde, men ellers?

Inge: Ja, nu er jeg også sikker på at der må en revolution til. Men så kommer spørgsmålet om, hvad for en slags socialisme vi skal have, og der kommer vi jo nok til at diskutere nogle år, før vi bliver enige om det.

I NEDERLAGET ER SPIREN TIL SEJR

Efter to måneders kamp, og efter to gange at være blevet fjernet fra deres arbejdsplads af politiet, besluttede Uniprint-arbejderne d. 20.3. at indstille deres aktion. De fik ikke deres retfærdige krav igennem, som var genåbning af fabrikken i mindst et år, med samtlige 66 arbejdere. Trods en bred støtte til deres kamp, trods deres eget sammenhold var overmagten for stærk. For deres kamp har jo også vist, at vi lever i et samfund, hvor kapitalen kan skalte og valte med menneskers tilværelse, som det passer den.

Gribbene sidder straks parat for at triumfere over Uniprint-arbejdernes nederlag. Som for eksempel en af LO's topøkonomer Steffen Møller i Aktuelt d. 3.4. Efter en sammenligning mellem Rank Arena og Uniprint siger han: "Moralen af denne historie er, at de bedste resultater nås ved sindigt og sejt arbejde på et realistisk grundlag og ikke gennem udenomsparlamentariske aktioner og opstilling af krav som samfundet som helhed ikke er indstillet på at ville tilgode." Hvad han kalder et "godt resultat" er, at der muligvis bliver genansat 100 af oprindeligt 600 Rank Arena-arbejdere! At disse arbejdere kommer til at arbejde i en branche, hvor 3F's levetid på forhånd kan siges at blive kort! At disse arbejdere nødvendigvis vil blive stillet over for krav om lønnedgang og opskrining af tempoet for at klare konkurrencen!

Nej! Selvom Uniprintarbejderne ikke fik deres arbejdsplads op at stå, så er det alligevel dem der viser vejen for arbejderklassen:

1) De nægtede at bære byrderne af kapitalens krise, som de ikke selv har nogen årsag i, men som udelukkende skyldes kapitalisternes jagt efter størst mulig profit.

2) De opstillede selvstændigt deres krav, og de stod fast på dem. De viste hvad solidaritet er, og afviste alle splittelsesforsøg.

3) De organiserede kampen selvstændigt og demokratisk. Klog af skade holdt de deres fagforbund ude fra ledelsen af aktionen.

GRAFISK KARTEL

Arbejdernes fagforbund, samlet i Grafisk Kartel har støttet aktionen, der selvfølgelig blev

erklæret ulovlig af Arbejdsretten, ved at erklære blokade mod ejeren Winther's produktion herhjemme og i udlandet, og ved at støtte dem økonomisk.

Dette er især af DKP, der har sine interesser at pleje i de grafiske forbunds ledelser, blevet brugt som et eksempel på, at "fagforeningerne kan gøres til kamporganisationer." Intet kan være mere vildledende:

- Grafisk Kartel adskiller sig netop fra det overvældende flertal af Danmarks fagforbund og -foreninger ved, at der er en vis tradition for at støtte ulovlige aktioner.

- De grafiske forbunds ledelser befandt sig i en meget presset situation netop mens Uniprint-arbejderne aktionerede; det var midt i en overenskomstforhandling, hvor der ikke var reelle lønforbedringer på tapetet.

- Det grafiske fags arbejdere er netop i denne tid ekstra militante, fordi de bliver udsat for den ene provokation fra deres arbejdsgivere efter den anden, fordi fagets eksistens som sådan er truet.

- Grafisk Kartel blev først kontaktet af Uniprint-arbejderne 14 dage inde i aktionen, og da af nogle bevidste arbejdere, der sagde: "Hvis I vil støtte os, så

bliver det på vores betingelser. Hvis I ikke vil, så kan I lade være."

- Alle progressive arbejderes og intellektuelles øjne hvilede på Uniprint-arbejderne. Alle disse ting tilsammen har gjort, at deres fagforbund simpelt hen har været tvunget til at støtte aktionen, hvis de ikke vil lade sig tabe ansigt.

Først og sidst har Uniprint-arbejderne bekræftet Kommunistisk Arbejderforbund's linje for arbejderens økonomiske kamp, som ikke er andet end en sammenfatning af arbejderklassens dyrebare erfaringer gennem de sidste 20 - 30 år:

Hvis arbejderne vil føre en konsekvent kamp for deres krav, så må de organisere sig selvstændigt og holde fagforeningens og forbundets repræsentanter ude af strejkeledelsen. Hvis forbundet vil støtte, så er det udmærket, men det er ingen forudsætning for at kæmpe og sejre, sådan som DKP og en lang række smågrupper på venstrefløjten hævder.

MODSTANDEREN ER VELORGANISERET

Men Uniprint-arbejdernes kamp har også afsløret, at modstanderen, kapitalen, er velorganiseret. Han har magtfulde forbundsfæller. Ikke kun voldsmagten - politiet - der griber ind, når det viser sig, at arbejderne ikke lader sig splitte med andre midler. Også den socialdemokratiske regering, der åbenlyst godkender politiovergrebet. Og de tillidsfolk der har nægtet Uniprint-arbejderne adgang til deres fabrikker, og derved forhindre solidaritet fra andre arbejdere.

Det siger sig selv, at en sådan modstander ikke kan besejres

ved strejker alene mod de enkelte kapitalister. Arbejderklassen må også organisere sig til en politisk kamp om magten i samfundet. Først da bliver det muligt over en bank at forhindre kapitalflugt og fabrikslukninger. Alle historiske erfaringer viser at arbejderklassen for at erobre og fastholde magten må have et virkelig konsekvent arbejderparti, et revolutionært marxistisk-leninistisk parti.

Uniprint-arbejderne har afblæst aktionen, men de har nedsat en "aktiv-gruppe" der i form af film, piecer og foredrag skal sammenfatte de uvurderlige erfaringer, som de selv har gjort og sprede dem til andre arbejdere. Men man behøver ikke opfinde den dybe tallerken en gang til. Både hvad angår den faglige og politiske kamp, findes der allerede et helt arsenal af erfaringer - marxismen-leninismen. Vi kan kun opfordre Uniprint-arbejderne til også at øse af dem, og de vil opdage, at de stemmer overens med, og udbygger de erfaringer de selv har gjort og som kan sammenfattes med Marx's ord: ARBEJDERKLASSENS FRIGØRELSE ER DENS EGTE VÆRK.

STUDER STRASSBOURG-THESERNE!

"Strassbourgheserne" stammer fra den Revolutionære Faglige Internationales kongres i 1929. De rummer mange konkrete erfaringer og vejledning til den tids faglige kamp, som også kan anvendes idag. Først og fremmest den at arbejderne i kampsituationer må organisere sig selvstændigt, og vælge demokratisk valgte strejkekomiteer.

Fås i Røde Stjerne eller på Arbejderforlaget. Pris 1 kr.

ATOMKRAFTVÆRKER – et fremskridt, men ikke til gavn for arbejderklassen i dag

Under energidebatten i Folketinget i april 1974, blev det gjort klart at folketetinget skulle træffe afgørelse om indførelse af atomkraftværker i Danmark og at denne beslutning først ville blive truffet efter grundig diskussion i befolkningen med eventuel høring i Folketinget. Disse løfter er allerede ved at være brudt. Regeringen fremsætter nu forslag til lov om atomkraft m.v. Vi skal heller ikke på dette område forvente at der oplyses om problemerne før beslutningerne er truffet hen over hovedet på os.

Opførelsen af atomkraftværker har taget voldsom fart verden over. De stigende oliepriser og de olieproducerende landes større pres på de kapitalistiske og imperialistiske lande har gjort at det i dag både politisk og økonomisk er tidspunktet for opførelsen af atomkraftværker.

For Danmarks vedkommende er spørgsmålet om afhængighed af andre lande på energiområdet

ligegyldigt. Uanset om vi opfører atomkraftværker eller fortsætter med olie og kul, er vi afhængige af de lande der har råstofferne, og for atomkraftværkers vedkommende endvidere de lande der er i stand til at forarbejde og berige uranen, hvilket vil sige USA.

Vi vil kort i denne artikel gøre rede for vores indstilling til atomkraftværker, og senere i

andre artikler komme ind på de erfaringer der er gjort forskellige steder med atomkraftværker, og vise hvorledes kapitalisterne tilsidesætter sikkerhedsspørgsmålet på disse arbejdspladser på samme måde som alle andre steder.

For kommunister er spørgsmålet om atomkraftværker dels et spørgsmål om produktivkrafternes udvikling, dels et spørgsmål om sikkerheden ved arbejdet på en sådan arbejdsplads og de farer der er forbundet med forureningen omkring et atomkraftværk.

Under det kapitalistiske samfundssystem har vi set en rivende udvikling i produktivkrafterne. Dampmaskinens opfindelse, benzindmotoren, dieselmotoren, elektromotoren osv. har betydet enorme fremskridt, og har affødt en lang række andre opfindelser. Hvad der var galmandsværk, og drømmerier i 1900. det er i dag virkelighed.

Vi vender os ikke imod denne udvikling. De engelske maskinstormere, der så deres eksistens truet af dampmaskinen, førte ikke en progressiv kamp men en reaktionær. Vi ved selvfølgelig udmærket, at alle de tekniske fremskridt der er nået ikke er kommet arbejderne til gode. De er ejet af kapitalisterne og brugt af dem til at forøge deres formuer.

Udviklingen af produktivkrafterne og i dette tilfælde atomkraftværker, er en sejr for mennesket over naturen. Uanset at denne sejr under et kapitalistisk system kommer kapitalisterne til gode. Alle de fremskridt der er gjort har ikke betydet at arbejderne har fået det betydeligt bedre. Det hårde slid der var i 1900-tallet er måske umiddelbart fjernet, men også i dag nedslides og ødelægges arbejderne i produktionen, på grund af det hårde tempo, usunde arbejdspladser, arbejdsmetoder og masser af giftige materialer. Først den dag,

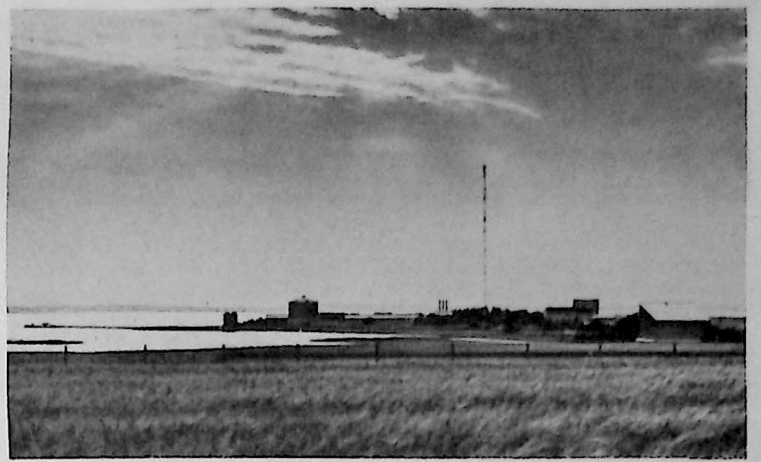
tet klassekampen til fordel for classesamarbejdet.

AB: Hvad er DKP's syn på staten?

BN: For mig at se mener de, at man kan stemme sig til magten. Hvis DKP får majoriteten i Folketinget, så virker det for mig som om de tror, vi har et kommunistisk samfund. Men staten det er jo ikke os alle sammen, det er en classes stat. Folketinget – den lovgivende myndighed – det er jo adskilt fra den udøvende magt, så selv om de får flertallet i Folketinget, så er statens fundament – politi og militær – jo stadig på kapitalismens side. Og det vil også blive anvendt til at bevare dette system, men det er bare som om, det ikke er noget DKP regner med. Og man snakker også hele tiden om den fredelige overgang til socialismen – altså bare de mere progressive kræfter slår sig sammen her i samfundet, så kan man efterhånden stemme sig til socialismen. – Før juntaen overtog magten i Chile, sagde man jo he-

Birger Nielsen
fhv. DKP'er

På Risø blev den første lille forsøgsreaktor sat i drift i 1957, og siden er yderligere to, og større reaktorer taget i brug.

hvor arbejderklassen har magten i samfundet, vil de tekniske landvindinger der er opnået, kunne blive sat ind til at tjene arbejderklassens interesser og gavne de brede masser.

Med opførelsen af atomkraftværker i Danmark rejser der sig mange problemer. Et atomkraftværk er en farlig arbejdsplads. De beskæftigede får daglig en dosis radioaktivitet i sig og atomkraftværkerne forurener dagligt omgivelserne. I den daglige drift er den radioaktive stråling under kontrol, og vil måske ikke betyde væsentlige indgreb på mennesker og på naturens balance, i hvert fald vil det her være muligt at stille så strenge krav at disse problemer kan løses. Værre er det med atomkraftværker på to andre områder. Hvad med ulykker på værkerne og hvad med affaldet. Her er to virkelige faremomenter der ikke er løst.

Vi ved med den kapitalistiske produktionsmåde på alle andre områder, at sikkerhed tilsidesættes. Fra de store skibsværfter, såsom Lindøværftet, har der årligt været profitmord, fordi sikkerheden tilsidesættes for at skruer tempoet i vejret. Nøjagtig det samme vil ske på et atomkraftværk, hvis ikke arbejderne formår at sætte effektivt ind på dette område.

Affaldet fra atomkraftværkerne, altså de brugte brændselelementer, udgør en stor fare idet de er radioaktive i mange år efter. Der skal regnes med at affaldet skal opbevares under kontrol i 700 år. Ingen steder i verden er der fundet en sikker løsning på dette problem.

le tiden fra DKP's side, at man kunne se at i Chile kunne det lade sig gøre. Men det er jo bare det, at i Chile kan man sige, at det var en form for venstresocialdemokrati, der blev kørt, men mere var det jo ikke, så det synes jeg, var et uhyre dårligt eksempel, og man så jo også, hvordan det gik til sidst.

AB: Mod en sådan politik stiller DKP altså en fredelig overgang... BN: Ja, en fredelig overgang til socialismen. Det er jo ikke andet end et blufnummer. – Nu f.eks. Allendes kone, hun har sagt at bare man havde givet arbejderne og bønderne våben, så var det aldrig gået så grelt som det gik. Men der kører de fleste DKP'ere på, at det jo var blevet et blodbad uden lige, men det var jo netop hvad det blev, og måske i meget højere grad, fordi man var mere eller mindre ubevæbnet. Det er jo også et tegn på, at borgerskabets magtapparat – militær og politi osv. – var i borgerskabets, i kapitalistklassens hænder stadigvæk. DKP de snakker om deres grundlovsikrede rettigheder, men de glemmer bare, at kapitalen viser jo ikke sit sande ansigt nu. Nu går det stille og roligt, og så er facaden jo egentlig pudset pænt af. Men man kan se i -43, da DKP blev forbudt og jeg tror, der var 400 der blev arresteret, da sked man jo på både Folketing og grundlov og hele moleviteten, ikke? – Men det er bare som om man har glemt det.

AB: Hvad mener du så om DKP's faglige linie – om at lave fagforeningerne til kamporganisationer? BN: Gennem årene er fagforeningerne efterhånden blevet indlemmet i statsmagten, og så er den faktisk tabt for altid, så man kan overhovedet ikke lave fagforeningerne til kamporganisationer i

Mange miljøgrupper o. lign. beskæftiger sig indgående med atomkraftværker og de problemer de skaber. Vi kan kun opfordre til, at de fortsætter deres arbejde og rejser spørgsmål. Det er vigtigt at vi uhyre kritisk følger opførelsen og driften af atomkraftværker, og det er bydende nødvendigt at vi stiller krav om virkelig sikkerhed i den daglige drift og sikkerhed omkring spørgsmålet om affaldet. Uden et konstant pres og årvågenhed på disse områder, vil atomkraftværker blive arbejdspladser, der er mere farlige end dem vi allerede kender, og de vil blive større forurenere.

Allerede i dag er Danmark omgivet af atomkraftværker, sker der ulykker på nogle af disse værker, vil Danmark blive ramt af det radioaktive stof i større eller mindre omfang afhængig af vindretningen og vindhastighed.

DKP'er på vej til KAm—1

Interview med plejer Birger Nielsen.

AB: Hvorfor blev du egentlig medlem i DKP?

BN: Jeg var engang til et møde i Kalundborg med formanden for sømændene, Preben Møller Hansen – det var lige før folketingsvalget i 1973; da syntes jeg egentlig, at han slog stort op og virkede på mig meget, meget militant. Så kom jeg i snak med nogle DKP'ere bagefter. Jeg fik besøg af nogle af dem. Det eneste for mig var faktisk DKP dengang.

AB: Var der noget særligt ved DKP som du hæftede dig ved?

BN: Jeg tror det var kommunismen som sådan; selvfølgelig alt det der med at de var modstandere af NATO og EF, det gjorde selvfølgelig også noget. Men jeg blev faktisk først medlem, da jeg kom til Ålborg. Formanden for DKP i Kalundborg kom godt nok med en indmeldelsesblanket da jeg kun havde snakket med ham et par gange. Det syntes jeg ikke om, jeg ville ikke sådan lige hoppe ind. Jeg ville godt lige se – og det syntes jeg også måske var sundt for dem, at de følte mig på tænderne først, i stedet for at jeg bare lige blev meldt ind lige som en anden vælgerforening.

AB: Hvad syntes du om DKP's syn på socialdemokratiet?

BN: DKP kører jo hele tiden på, at socialdemokratiet er et arbejderparti, der er gået lidt for langt til højre. Men, siger de, hvis den øvrige venstrebevægelse giver det et rigtigt skub, så kan de godt dreje socialdemokratiet til venstre.

AB: Mener du, at DKP's syn på socialdemokratiet har forandret sig i årenes løb?

BN: Ja, i høj grad. Sidst i 20'erne og i 30'erne talte man jo om kampen imod det socialfascistiske parti, og i dag – ja, siden slutningen af 50'erne har man jo faktisk talt om socialdemokratiet som et arbejderparti. For at vinde de utilfredse arbejdere, kritiserer DKP, samtidig med at man forsøger at holde arbejderne fra totalt at bryde med socialdemokratiet ved at tale om det som et arbejderparti, selv om det er et dårligt arbejderparti. Der kan man jo se, at DKP hele tiden prøver at fri til socialdemokratiet, bare de vil tage dem med i en regering af en eller anden form. Knud Jespersen har sagt til Land og Folk, at hvis S. ikke vil føre en ny politik i overensstemmelse med arbejderne behov, så må S. regne med, at presset fra arbejderklassen vil blive forstærket. Det er i hvert fald en stor illusion, at socialdemokratiet kan og vil føre nogen form for arbejderpolitik.

AB: Hvordan har socialdemokratiet bevist, at de ikke er et arbejderparti?

BN: Tvangsindgreb i overenskomstforhandlingerne og lign. Også at de går ind for NATO, og man kan vel sige oprustning, de er da tilhængere af det der "århundredets største flykøb". Desuden kan man i ethvert spørgsmål se, hvordan de har erstattet

dag. Og for mig at se, så virker det heller ikke som om, at DKP er interesseret i det, når det kommer til stykket. Det man er interesseret i, det er at vinde så mange tillidsposter som muligt og blive valgt ind i forskellige bestyrelser og ledelser osv. – det er deres linie hele vejen igennem.

AB: Hvad med formandsinitiativet og lign., tror du ikke det er en form man skulle kunne bygge videre på?

BN: Man kan se sidste gang da der var mulighed for at få en generalstrejk herhjemme, så sagde DKP'eren fra metal afd. 13, Jan Andersen, at det ville han i hvert fald ikke råde til, fordi de ikke kunne være sikre på at få skolelærerne med. Et godt eksempel på, hvordan en strejke skal føres, er Uniprint, fordi der har man sagt til fagforeningen, at I kan støtte os hvis I vil, men det bliver på vores præmisser, ellers så kan I skrubbe ad helvede til. Der ser man eksemplet på en selvstændig klassekamp, der bliver ført uden om fagforeningen og det må simpelthen være måden at gøre det på.

AB: Hvordan kom du egentlig i kontakt med KAm-1?

BN: Jeg kendte en pige fra min arbejdsplads og engang da jeg kom med et nummer af Land og Folk, sagde hun, at det egentlig ikke var en avis at læse. Jeg sagde at jeg syntes, at den var skrevet i et sprog som almindelige folk kunne forstå. Senere kom hun op til mig med et par numre af Arbejderbladet. Jeg fandt ud af, at hun faktisk vidste mere om DKP, end jeg selv gjorde på mange måder. Jeg fandt da også ud af, at de ikke er så revolutionære, som jeg hidtil havde gået og troet.

Fortsættes side 10

Grønlandske arbejderkvinder: FIRMAET OG FAGFORENIN- GEN AFVISER VORES KRAV

Sidste nummer af ARBEJDERBLADET fortalte om den kommende overenskomst mellem Grønlandsk Arbejdersammenslutning (GAS) og Ministeriet for Grønland. Virkeligheden viser, at GAS ikke er styret af den grønlandske arbejderklasses interesser, men af de danske imperialister, og denne samtale med nogle kvindelige arbejdere i Holsteinsborg viser, at de er klar over dette. Af gode grunde ønsker de ikke deres navn offentliggjort

Kvindelige arbejdere på Rejefabrikken, Holsteinsborg i Grønland.

- Den grønlandske formand på fabrikken siger, at en dygtig arbejder kan tjene op til 13-14 kr. i timen ved akkordpilning. Er det rigtigt?

"Den hurtigste rejepiller her på fabrikken kan som regel nå op på ca. 10 kr. i timen. Men de fleste kan kun nå ca. 8 kr. i timen. Det afhænger meget af rejekvaliteten. Hvis rejerne f.eks. først har været nedfrosne, er de meget svære at pille hurtigt. Vi arbejdere har mange gange forsøgt at få fagforeningen, GAS, til at kræve fast timeløn for arbejdet med særlig vanskelige rejere, men ligesom fabriksledelsen afviser kravet, afviser GAS det også."

- Kan I nævne andre eksempler på, at GAS har taget parti for arbejdsgeveren?

"Ja. Vi mødte f.eks. alle på fabrikken forleden morgen, men så kl. 11 fik vi at vide, at der var gået en maskine i stykker i pillehallen. Derfor fik vi besked på at gå hjem. Det medførte at vi mistede ca. 2/3 af daglønnen. Det er jo ikke første gang at noget sådant sker, ligesom det også tit sker, at vi bliver sendt hjem, når der ikke er flere rejere at pille. Vi har nu opdaget, at der højt og tydeligt står i den gældende GAS-overenskomst, at vi er berettiget til fuld løn i sådanne tilfælde. Vores tillidskvinde har derfor henvendt sig til formanden for GAS, men han sagde, at han først kunne tage stilling til problemet, når han havde talt med fabrikkens formand og ledelsen. GAS-formanden har åbenbart troet mere på dem end på os arbejdere, for for nylig har han udtalt offentligt, at de rygter, der gik i byen om, at rejepillerne udsættes for overenskomststridige forhold fra fabrikkens side er falske. Han sagde også, at den slags

rygtespredning ikke gavnede de grønlandske arbejderes sag - han skulle nok selv varetage vores interesser og vi skulle bare lade være med at gøre vrøvl."

- Nu ved danske arbejdere ikke så meget om jeres arbejdsbetingelser. Kan I fortælle lidt om det?

"Om vinteren står vi konstant i kulde og fugt og gennemtræk på rejefabrikken. Mange bliver syge af det - får hovedpine, gigt, lungebetændelse og de fleste kvinder har ofte underlivsbetændelse. Arbejdstempoet er meget hårdt, men alligevel har vi svært ved at klare dagen af vejen - særlig dem med mange børn. Vores akkord er også meget utilfredsstillende. Gennem den søger ledelsen og den grønlandske formand at presse arbejdstempoet op. Akkorden er nemlig beregnet ud fra pilning af et vist antal rejere pr. kilo pr. time. Men vi har opdaget, at vi tvinges til at pille flere rejere, end det akkorden fastsætter. Vi har ikke kontrol med det, men vi ved, at der ofte er mange flere rejere pr. kilo end angivet. Og flere rejere pr. kilo tager selvfølgelig længere tid, når hver enkelt rejepille i hånden. Det er også en af grunde-

ne til at akkorden ikke giver den timeløn, som formanden fortalte jer om."

- Har I nogensinde forsøgt at få bedre forhold?

"Ok, ja! Vi har masser af gange forsøgt at få forbedringer igen, både direkte over for ledelsen og gennem fagforeningen, GAS. Men begge steder afviser de os."

- Har I aldrig strejket for at få noget igennem?

"Nej, for sammenholdet er ikke særlig godt. Alles økonomi er meget stram, og man har ikke råd til at miste noget. Der er heller ingen overenskomstmæssig strejkeret, og derfor ingen strejkekasse. Men der var dog en gang, hvor det var lige ved! Formanden, som er grønlander, påstod, at rejerne var dårligt pillede og krævede, at vi skulle pille dem om uden ekstra løn. Det drejede sig netop om frosne rejere, som er svære at pille, og han havde været heldig at finde et par stykker, som ikke var fine nok. Derfor skulle hele portionen pilles om!

Alle blev meget vrede over dette krav om ulønnet ekstraarbejde og der var stemning for arbejdsnedlæggelse. Så gik vor tillidskvinde op til forhandling med ledelsen, som bøjede af overfor den stærke strejkevilje. De opgav at kræve rejerne pillet om mod at vi gik tilbage til arbejdet. To af os var dog så gale i hovedet, at vi alligevel gik hjem for at de kunne mærke at der var alvor i truslen."

Grønlandske rejepillere. De er ikke identiske med dem i artiklen.

Arbejdsløshedskonference i Århus: OPBAKNING OM LO OG SOCIALDEMO KRATIET

Ca. 1000 mere eller mindre arbejdsløse deltog i konferencen for arbejdsløse i Vejlbj-Risskov-hallen i Århus den 20 - 21 marts.

Torsdagen blev indledt af 5 talere fra DKP, hvorefter ordet var frit, - dvs. at på det tidspunkt var 15 DKP'ere allerede på talerlisten. Ordstyreren undskyldte den lille fadæse og påpegede, at fremover ville reglerne blive fulgt. De 5 indledere og torsdagens øvrige taleres ord gik i hovedtræk ud på, at kapitalen var skyld i krisen, som i øvrigt ikke var en naturlov men et resultat af den førte politik.

Om hvad var så deres revolutionære svar på dette, - jo, det var at arbejderklassen skulle stå samlet i deres fagforeninger, som så skulle lægge pres på LO og folketingets "arbejderpartier".

Fredag nåede man frem til talere, der var utilfredse med det ringe udbytte, konferencen havde givet. Dagen forinden havde vi hørt mange ord om, at vi måtte støtte os på en stærk fagbevægelse, men hvad kan det hjælpe, når vi kender den måde, hvorpå fagbevægelsen har saboteret arbejdsløshedsarbejdet, når vi selv har taget initiativer og selv har villet lede vores arbejde

Hele konferencens forløb var planlagt på forhånd og den mandede ud i en resolution med 17 krav, og "deres fulde støtte til LO, regering og arbejderpartierne i folketinget".

Mod-resolutioner var ikke ønskede, hvilket klart kom til udtryk, da en taler foreslog, at man udskød indleveringsfristen fra torsdag til fredag morgen, så torsdag aften kunne benyttes til udarbejdelsen. Dette blev straks afvist.

Der kom dette til trods en række ændringsforslag bl.a. fra KFml repræsenterende Keramisk Forbund gående ud på at også ikke organiserede skulle kunne få understøttelse fra den første dag. Dette fremprovokerede fy-råb og skældord i den DKP-fyldte sal. En række ledende DKP'ere tordnede herefter mod disse "splittelsesmagere" og vi fik set hvilken småborgerlig vaklen KFML'erne repræsenterer. De trak det rimelige forslag med den begrundelse, at de var for uøvede til at forsvare det. De var blevet misforstået, de ville ikke rokke ved fagbevægelsens kampkraft. Resultatet blev, at da de trak det tordnede bifaldet ned over dem. DKP havde sejret.

Lige inden resolutionen kom til

FORTSAT FRA SIDE 9

DKP'er...

Jeg sagde noget med, at jeg syntes venstrefløjens den skulle finde sammen. Det eneste hun syntes, man kunne slutte sig sammen om, det var kampen mod storkapitalen og det var egentlig et meget løst grundlag, når alt kom til alt. Og det fandt jeg da også senere ud af.

AB: Tror du ikke, det skulle kunne gå at forandre DKP indefra?
BN: Det tror jeg overhovedet ikke kan lade sig gøre, fordi brokker man sig for meget og hvis man nu fik fat i nogle virkelig væsentlige ting, så blev man temmelig sikkert ekskluderet. Nu kører man jo godt nok på i DKP, at man lader Carl Madsen lukke galde ud i alle aviser. Hans kritik går på

afstemning, opfordrede en taler til, at man undlod at stemme, da konferencen alligevel havde været nytteløs. Da resultatet blev gjort op blev kun for og imod stemmerne talt op. Dirigenten undlod fuldstændigt at registrere dem, der havde undladt at stemme.

Endnu et bevis for, at kritiske røster ikke var ønskede.

En gruppe af arbejdsløse i Århus, "Aktive Arbejdsløse", havde forsøgt at blive delegeret som gruppe, som konferencens plakat tilkendegav mulighed for. De blev forment adgang. Derefter forsøgte de Aktive Arbejdsløse at blive delegeret fra deres fagforeninger. Det kunne imidlertid ikke lade sig gøre, da bestyrelsesmedlemmer allerede havde valgt sig selv.

Formålet har altså ikke været at samle et stort antal arbejdsløse, men snarere fuldtidsbeskæftigede DKP fagforeningsrepræsentanter.

Med konferencens støtte til LO regering og folketing sejrede parlamentarismen i Århus. En støtte til det socialdemokrati som intet har gjort for de arbejdsløse. Vi kender alle socialdemokratiets forrædderier mod arbejderklassen. For 21. gang har de hjulpet kapitalisterne med overenskomsten ved regeringsindgreb, indført momsforhøjelser, pudset politiet på Uniprintarbejderne, da de aktionerede mod arbejdsløshed. Kan vi give dette parti vor fulde støtte? Nej, vi har kun os selv og vore arbejds-kammerater at stole på. Sammen må vi bekæmpe dem, som vil gøre socialdemokratiet til arbejderklassens venner. De har vist os, de er vore fjender, uanset hvad de kalder sig.

Vor konklusion må derfor være, at skal der gøres et stykke arbejdsløshedsarbejde må det blive på de arbejdsløses betingelser. Dette betyder, at de valgte repræsentanter til enhver tid kan afsættes på arbejdermøder, og at ingen beslutninger bliver truffet inden godkendelse på fællesmøder, som der allerede er tilløb til. Nemlig, at de valgte begynder at sætte sig på apparatet og pleje partipolitiske interesser.

Vi opfordrer hermed til, med os at slås for demokratiet i arbejdsløshedsbewægelsen. Det betyder, at vi arbejdsløse må stole på vore egne kræfter og ikke på karriere-ledere.

Arbejdsløse fra Kommunistisk Arbejderforbund/Odense

en række teoretiske spørgsmål, som ganske vist er helt rigtige, men samtidig roser han DKP for deres praktiske politik. Dermed bliver kritikken tandløs. Carl Madsen siger i Politiken: "Jeg føler mig absolut knyttet til DKP... af den simple grund at jeg i alle hovedspørgsmål er enig med DKP..." Desuden henvender han sig til de intellektuelle for at få hjælp fra dem i stedet for at henvende sig til arbejderne. Hvis man ekskluderer ham, så var der nok nogle stykker der fulgte ham ud af partiet, tænker jeg. Derfor vil jeg i stedet for opfordre alle ærlige revolutionære i DKP til at løfte blikket fra DKP-ledelsens ekstremistsnak og studere, hvad KAm-I virkelig står for!

Kommunistisk Arbejderforbund, Ålborg

TAG KONTAKT MED

KAm-I

★
HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSENS

★
KOLDING
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

★
ÅRHUS
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

NYBORG
POUL WEILE
CHRISTIANSUNDSVEJ 45 A
5800 NYBORG

★
KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE III
2100 Ø (H. TR 6627)

★
ÅLBORG
LENNART GRADÉN
RAVNKILDEVEJ 38, 1.
9000 ÅLBORG

★
ODENSE
RØDE STJERNE
GRAVENE 3
5000 ODENSE

NY KONTAKTADRESSE:

SVENDBORG:
JØRGEN NIELSEN
MØLLEGADE 13, 3.
5700 SVENDBORG

Åbningstider for Røde Stjerne

København: man.-tors.: 16-17.30
fre.: 16-19.30
lør.: 10-14.00

Odense: man.-tors.: 16-17.30
fre.: 16.15-20
lør.: 11.00-14

Kolding: ons.-tors.: 16-17.30
fre.: 16-20.00
lør.: 10-13.00

Horsens: tors.: 16.30-18
fre.: 16.30-20
lør.: 10-13.00

Århus: man.-tors.: 16.30-17.30
fre.: 16.30-19.30
lør.: 10-13.00

KAMPFOND

GIRO 20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13, 4,
2000 København F.